

Ερευνητικές εργασίες

<https://www.arch.tuc.gr/el/nea/oles-oi-anakoinoseis-chronologika/item/programma-paroysiaseon-ereynitikon-diplomatikon-ergasion-dekembrioy-2025>

Παρουσιάσεις
Διπλωματικών +
Ερευνητικών

Σχολή Αρχιτεκτόνων
Μηχανικών,
Πολυτεχνείου Κρήτης

Ερευνητικές εργασίες

2 - 3 - 4 Δεκεμβρίου 2025

τεύχος περιλήψεων

Διάλογος με την Τέχνη I 4

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο I 10

α. Διάλογοι με την Πόλη I 11

β. Διάλογοι με το Πολιτιστικό Τοπίο I 20

Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου I 25

α. Διερευνήσεις του θεραπευτικού χώρου I 26

β. Θεωρία του σχεδιασμού – «Διαμονές» I 32

Διάλογος με την Τεχνολογία I 39

α. Τεχνολογία μάθησης I 40

β. Οικοδομική τεχνολογία και υλικά I 46

Διάλογος με την Τέχνη

Διάλογος με την Τέχνη

ΖΑΡΙΤΣ-ΚΕΛΑΪΔΗ ΝΕΒΕΝΚΑ

ΚΙΜΟΥΛΑΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΚΟΥΡΙΔΑΚΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

ΨΥΧΑ ΜΑΡΙΑ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

		Ο ρόλος των installations στη μουσειακή εμπειρία: Από την παρατήρηση στη συμμετοχή	αίθουσα συνελεύσεων	2.12.2025	9-10.00
		Η Σύνθεση του Χώρου στην Ζωγραφική Επιφάνεια		2.12.2025	10-11.00
		Η Τέχνη της Σύνθεσης: Μουσικές και Αρχιτεκτονικές Αρχές		2.12.2025	11-12.00
		Συμφωνίας Χώροι: Από τις συνθέσεις μπαρόκ έως την ακουστική της Elbphilharmonie		2.12.2025	12-13.00

Νεβένκα Ζάριτς –Κελαϊδή

«Ο ρόλος των installations στη μουσειακή εμπειρία: Από την παρατήρηση στη συμμετοχή»

Η παρούσα ερευνητική εργασία εξετάζει τον ρόλο των installations στη μουσειακή εμπειρία και πως αυτά βοηθούν στην μετάβαση της παρατήρησης στη συμμετοχή. Η έρευνα περιλαμβάνει ιστορική αναδρομή από τα πρώτα μουσεία έως την σύγχρονη εποχή, σχολιάζοντας χαρακτηριστικά παραδείγματα installations όπως τα Van Gogh Alive, Dalí Cybernetics και το Weather Project του Olafur Eliasson, με ιδιαίτερη έμφαση στο πώς ο χώρος, ο φωτισμός και η κίνηση του σώματος οργανώνουν μια εμπειρία που δεν είναι μόνο οπτική αλλά σωματική και συμμετοχική. Εξετάζεται, επίσης, πως τα installations προσεγγίζονται ως χωρικές κατασκευές που υπερβαίνουν την απλή παρουσίαση αντικειμένων και λειτουργούν ως αρχιτεκτονικά γεγονότα εντείνοντας τη σχέση του επισκέπτη με τον εκθεσιακό χώρο και ενισχύοντας την αίσθηση του «ανήκειν» σε αυτόν. Η ενσωμάτωση νέων τεχνολογιών και πολυαισθητηριακών εργαλείων (φως, ήχος, προβολές, ψηφιακά μέσα κτλ.) αναδιαμορφώνει τον εκθεσιακό σχεδιασμό, μετατρέποντας το μουσείο σε περιβάλλον εμπύθισης και διάδρασης για τον επισκέπτη.

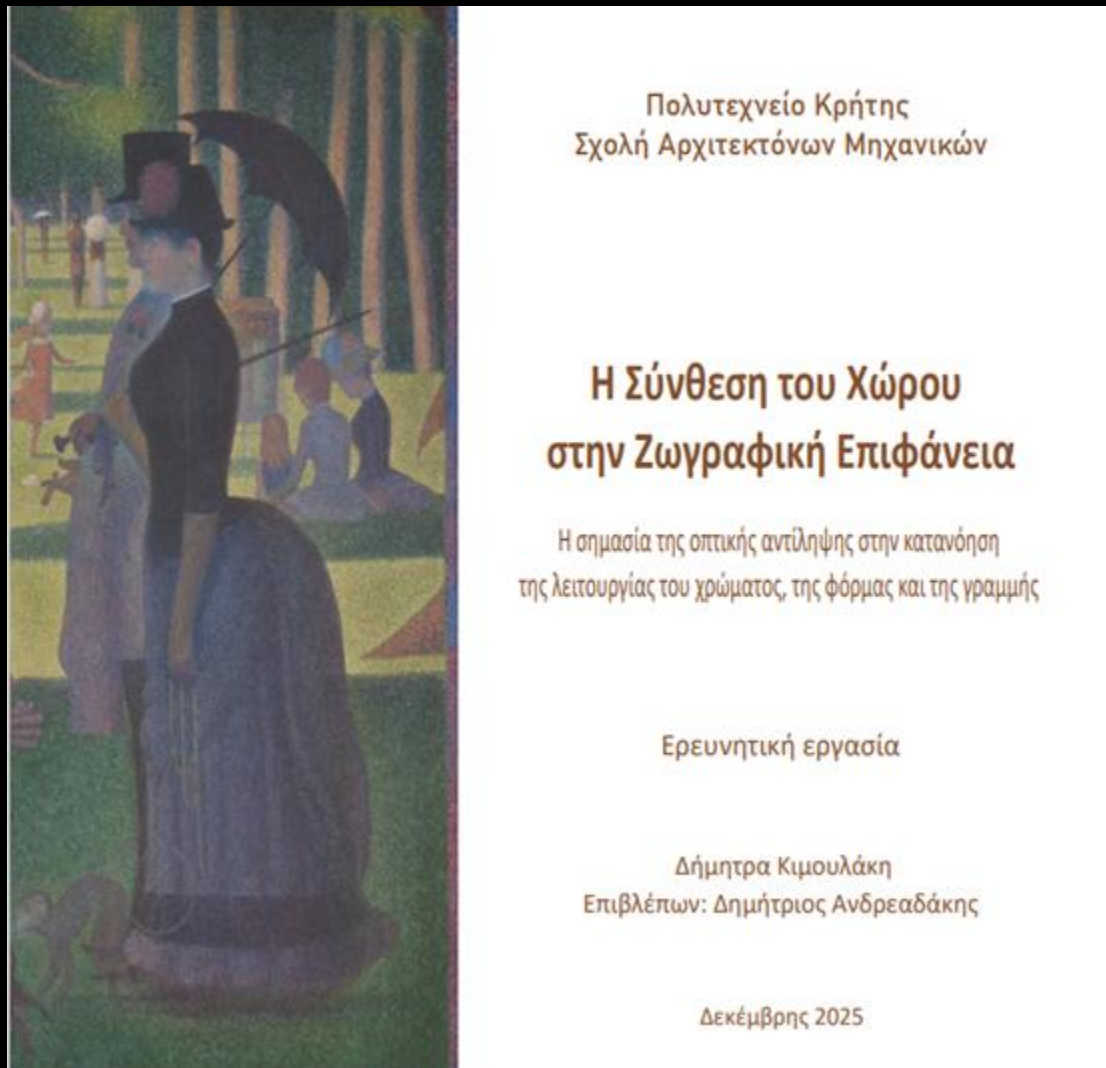
Συνολικά, η εργασία υποστηρίζει ότι τα installations αποτελούν καίριο εργαλείο της μουσειακής αρχιτεκτονικής, συνδέοντας την τεχνολογία με τη φαινομενολογική εμπειρία του χώρου και αναδεικνύοντας το μουσείο ως πεδίο βίωσης, κριτικής σκέψης και κοινωνικής αλληλεπίδρασης.

Επιβλέπουσα: Άννα Καραγιάννη

Δήμητρα Κιμουλάκη

« Η Σύνθεση του Χώρου στην Ζωγραφική Επιφάνεια.

Η σημασία της οπτικής αντίληψης στην κατανόηση της λειτουργίας του χρώματος, της φόρμας και της γραμμής»

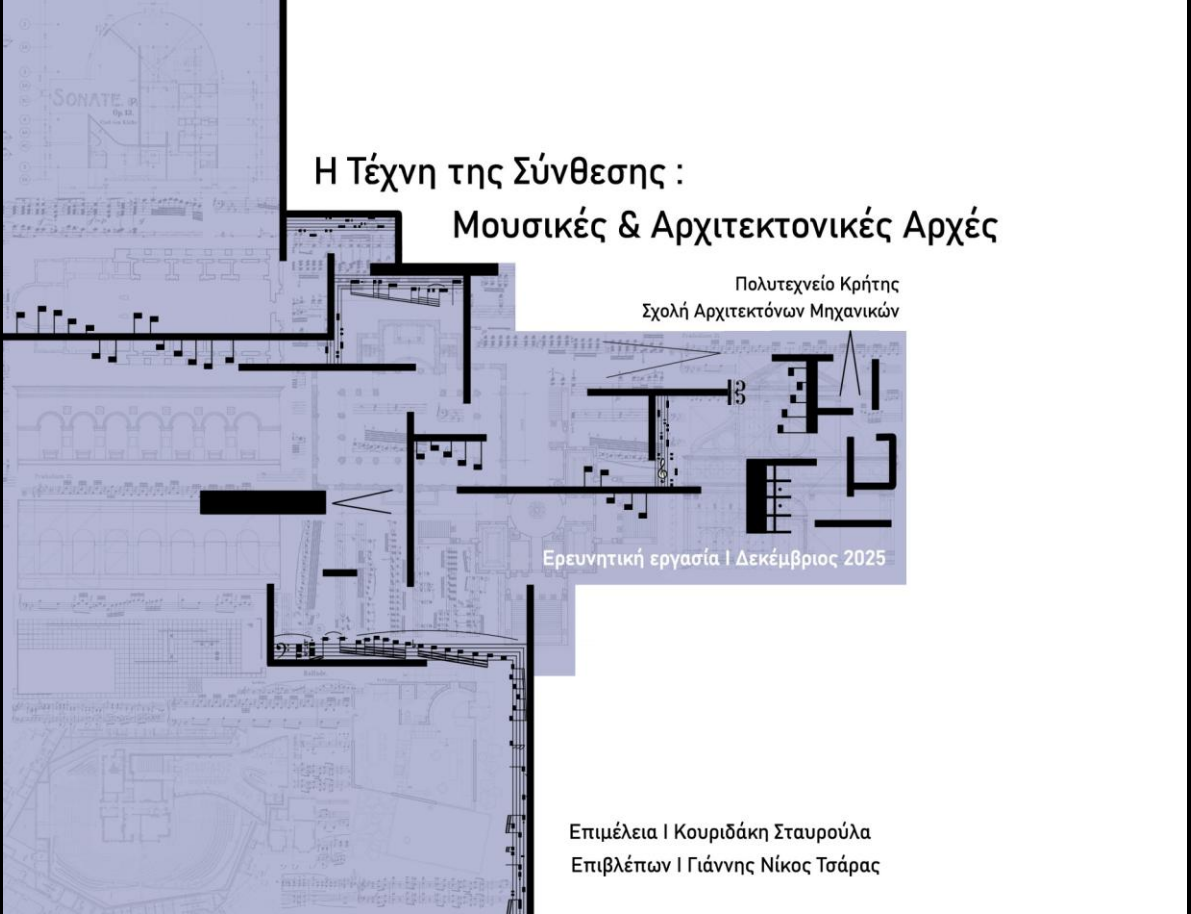

Τι είναι ζωγραφικός χώρος; Πως γίνεται αντιληπτός από την ανθρώπινη όραση και ποιοι είναι οι εικαστικοί παράγοντες που συντελούν στην διαμόρφωση αυτού; Στην παρούσα ερευνητική εργασία, εξετάζεται πως μέσω της οπτικής αντίληψης, το χρώμα, η φόρμα και η γραμμή συμβάλλουν στην οργάνωση χώρου στην ζωγραφική επιφάνεια. Αρχικά η έρευνα εστιάζει, στην θεωρητική διερεύνηση του χρώματος ως οπτικού ερεθίσματος και αναλύει τις 7 χρωματικές αντιθέσεις, με σκοπό την ανάδειξη της σημασίας τους στην χωρική αίσθηση και αρμονία της σύνθεσης. Στην συνέχεια μελετάται η αλληλεπίδραση μορφολογικών στοιχείων, που είναι απαραίτητα για την οπτική οργάνωση και ισορροπία ενός έργου. Ακολούθως, τεκμηριώνονται βασικές μέθοδοι δημιουργίας βάθους στον εικαστικό χώρο όπως η αλληλεπικάλυψη, η διαφάνεια και οι βαθμιαίες μεταβολές. Στο τελικό στάδιο της έρευνας, για την εξαγωγή συμπερασμάτων, πραγματοποιείται ανάλυση επιλεγμένων εικαστικών έργων· με σκοπό την ανάδειξη των τρόπων με τους οποίους η οπτική πληροφορία συμβάλλει στην συγκρότηση του ζωγραφικού χώρου. Η παρούσα έρευνα, επιδιώκει να αναδείξει τον χώρο όχι ως ένα προϋπάρχον πλαίσιο, αλλά ως μια δυναμική εμπειρία που συγκροτείται μέσω της οπτικής του θεατή και της συναισθηματικής πρόθεσης του δημιουργού. Κατά αυτόν τον τρόπο, η εικαστική σύνθεση λειτουργεί ως μέρος αλληλεπίδρασης όπου το χρώμα, ο χώρος και η ματιά συνδέονται λειτουργικά.

Επιβλέπων: Δημήτρης Ανδρεαδάκης

Σταυρούλα Κουριδάκη

« Τέχνη της Σύνθεσης: Μουσικές και Αρχιτεκτονικές Αρχές »

Η Τέχνη της Σύνθεσης : Μουσικές & Αρχιτεκτονικές Αρχές

Πολυτεχνείο Κρήτης
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Ερευνητική εργασία | Δεκέμβριος 2025

Επιμέλεια | Κουριδάκη Σταυρούλα
Επιβλέπων | Γιάννης Νίκος Τσάρας

Η μουσική σύνθεση είναι η διαδικασία, κατά την οποία ο μουσικός οργανώνει και συνδυάζει ήχους (τόνους), ώστε να δημιουργηθεί ένα μουσικό έργο. Η λέξη «σύνθεση», συνδέεται πρωτίστως με τη μουσική, καθώς αυτός ο όρος χρησιμοποιείται συχνότερα για να αναφερθεί κάποιος σε ένα μουσικό έργο. Ωστόσο, η έννοια της σύνθεσης επεκτείνεται και στην αρχιτεκτονική, διατηρώντας τον πυρήνα της διαδικασίας που τη χαρακτηρίζει. Σύνθεση στην αρχιτεκτονική ορίζεται η διαδικασία κατά την οποία ένας αρχιτέκτονας περνά, διαμορφώνοντας την ιδέα του, δίνοντας της μορφή σε χαρτί και οργανώνοντας τα διάφορα στοιχεία προς ένα τελικό και αρμονικό αποτέλεσμα.

Η αρχιτεκτονική και η μουσική αποτελούν μορφές τέχνης, φαινομενικά πολύ διαφορετικές μεταξύ τους, η πρώτη προσδίδοντας κυρίως λειτουργικό χαρακτήρα για την εξυπηρέτηση του ανθρώπου και η δεύτερη ικανοποιώντας τη φυσική τάση του ανθρώπου για έκφραση. Στην παρούσα εργασία εντοπίζονται και αναλύονται οι αρχές σύνθεσης των δύο εννοιών ενώ διερευνάται κατά πόσο σχετίζονται ως προς τον τρόπο οργάνωσής τους. Είναι γεγονός ότι ακόμα και οι κοινοί κανόνες σύνθεσης, για τον κάθε τομέα μεταφράζονται διαφορετικά. Τέλος, επιχειρείται η εναλλαγή των αρχών σύνθεσης για την κάθε μορφή τέχνης, ερμηνεύοντας στοιχεία της αρχιτεκτονικής με μουσικούς όρους και το αντίστροφο, με σκοπό την παρατήρηση νέων προοπτικών ως προς την ανάλυση έργων.

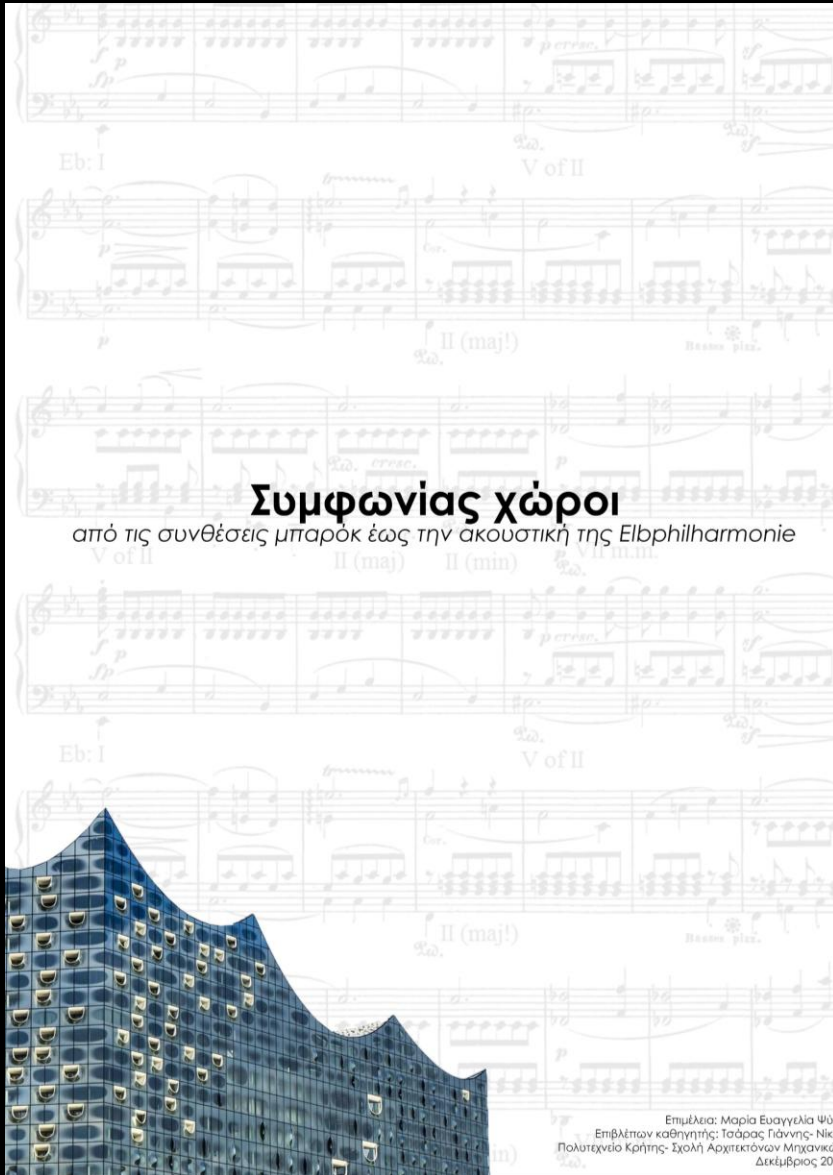
Επιβλέπων: Γιάννης Νίκος Τσάρας

Μαρία – Ευαγγελία Ψύχα

« Χώροι: Από τις συνθέσεις μπαρόκ έως την ακουστική της Elbphilharmonie»

Συμφωνίας χώροι

από τις συνθέσεις μπαρόκ έως την ακουστική της Elbphilharmonie

Η εργασία διερευνά τη σχέση ανάμεσα στη γεωμετρία και την ακουστική ποιότητα των κλειστών συναυλιακών χώρων κλασικής μουσικής. Στόχος είναι να κατανοηθεί πώς η αρχιτεκτονική μορφή επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο ο ήχος διαχέεται και γίνεται αντιληπτός, συμβάλλοντας στη συνολική εμπειρία της μουσικής ερμηνείας. Μέσα από ιστορική αναδρομή και θεωρητική ανάλυση παρουσιάζεται η εξέλιξη της ακουστικής σκέψης και των συναυλιακών αιθουσών, σε συνάρτηση με τις αισθητικές και τεχνολογικές απαιτήσεις κάθε εποχής.

Παράλληλα, εξετάζονται οι κύριες τυπολογίες αιθουσών με βάση τη γεωμετρία τους και αναδεικνύεται ο ρόλος της μορφής στη διαμόρφωση της ακουστικής τους ταυτότητας. Ως μελέτη περίπτωσης, η Grand Hall της Elbphilharmonie στο Αμβούργο αποτελεί παράδειγμα σύγχρονης προσέγγισης όπου η αρχιτεκτονική και η ακουστική συνυπάρχουν οργανικά, δημιουργώντας έναν χώρο υψηλής αισθητικής και ηχητικής απόδοσης. Μέσα από τη σύγκριση θεωρητικών αρχών και πρακτικών εφαρμογών, η εργασία αναδεικνύει τη γεωμετρία ως βασικό παράγοντα σχεδιασμού που καθορίζει όχι μόνο την ακουστική ποιότητα αλλά και τη βιωματική διάσταση της μουσικής εμπειρίας.

Επιβλέπων: Γιάννης Νίκος Τσάρας

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο

α. Διάλογοι με την Πόλη

β. Διάλογοι με το Πολιτιστικό Τοπίο

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο

α. Διάλογοι με την Πόλη

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο

α. Διάλογοι με την Πόλη

ΛΥΔΑΚΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ			Μεσοπολεμική αρχιτεκτονική στο Ηράκλειο Κρήτης	B1003	2.12.2025	11-12.00
ΛΙΑΡΟΥ ΕΛΕΝΗ			Η αστική σκηνοθεσία του Παρισιού : Η συμβολή των διεθνών διοργανώσεων στην πόλη		2.12.2025	12-13.00
ΡΟΜΠΑΚΗ ΣΟΦΙΑ			Αρχιτεκτονικές και πολεοδομικές παρεμβάσεις κοινωνικού εξωραϊσμού της πόλης: Η περίπτωση του Μεταξουργείου		2.12.2025	13-14.00
ΣΤΑΓΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ			ΟΙΚΟΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ	B1003	3.12.2025	10-11.00
ΚΑΡΠΕΤΗ ΜΑΡΙΑ			Αστικά Κενά: η εγκατάλειψη της χρήσης ως κοινή αφετηρία για την δημιουργία περιαστικών πάρκων στον Αττικό ιστό		3.12.2025	11-12.00
ΤΣΙΑΚΚΑΣ ΑΝΤΡΕΑΣ			Ο Τερματικός Σταθμός του Αεροδρομίου Λευκωσίας: Συλλογική Μνήμη και Αρχιτεκτονική Ταυτότητα		3.12.2025	12-13.00
ΣΗΣΑΜΑΚΗ ΜΑΡΙΑ			Διαχείριση των οθωμανικών μνημείων θρησκευτικού χαρακτήρα της Μεσαιωνικής πόλης της Ρόδου στο πέρασμα του χρόνου		3.12.2025	13-14.00

Αφροδίτη Λυδάκη «Μεσοπολεμική αρχιτεκτονική στο Ηράκλειο Κρήτης»

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Επιμέλεια
Λυδάκη Αφροδίτη

Επιβλέπων
Σκουτέλης Νικόλαος

Πολυτεχνείο Κρήτης
Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
Δεκέμβριος 2025

Το Ηράκλειο αποτελεί τυπικό παράδειγμα ανάπτυξης της μεσογειακής παραθαλάσσιας πόλης ενώ ταυτόχρονα περιλαμβάνει και ξεχωριστά στοιχεία που συγκροτούν τον χαρακτήρα της.

Αν και σε γενικές γραμμές δεν υπήρξε ιδιαίτερη μέριμνα για την αρχιτεκτονική κληρονομιά, τίθεται το ζήτημα του κατά πόσο οι καταστροφές και οι επακόλουθες αναπληρώσεις αποτελούν χαρακτηριστικό της φυσιογνωμίας της .

Στόχος της παρούσας εργασίας είναι η ψηλάφηση της πόλης και η περεταίρω ανάδειξη της (ιστορικής της) ταυτότητας, αντιμετωπίζοντας τη σαν ένα πεδίο συρραφής και συνύπαρξης διαφορετικών κουλτουρών ανά τα χρόνια . Πιο συγκεκριμένα θέτοντας χωρικά και χρονικά όρια, ερευνούμε την ανάπτυξη της, και της αρχιτεκτονικής της, εντός των ενετικών τειχών κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου. Σκοπός είναι η εξαγωγή συμπερασμάτων για την χωρική αποτύπωση και την καλλιτεχνική απόδοση των κοινωνικοπολιτικών δεδομένων και γεγονότων, στον ιστό της πόλης των αρχών του 20ου αιώνα , καθώς και μέσω της έρευνας πεδίου η αναζήτηση και η ανάδειξη λιγότερο γνωστών κτηρίων, συνόλων και ‘δικτύων’, που οργανώνουν κρυμμένες πτυχές του χαρακτήρα της πόλης. Τα παραπάνω ευρήματα τοποθετούνται και συγκρίνονται με βάση σύγχρονους χάρτες, αυξάνοντας το εύρος χώρων και κτηρίων προς διατήρηση.

Επιβλέπων: Νίκος Σκουτέλης

Έλενα Λιάρου

«Η αστική σκηνοθεσία του Παρισιού: Η συμβολή των Διεθνών διοργανώσεων στην πόλη»

Η ΑΣΤΙΚΗ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ : Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΩΝ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Λιάρου Έλενα

Χανιά, Δεκέμβριος 2025 _ Επιβλέπουσα Κωτσάκη Αμαλία

Σκοπός της εργασίας είναι η διερεύνηση του χωρικού φαινομένου πόλη-αστικό έκθεμα, εντοπισμένου στο Παρίσι, πόλη η οποία προσφέρεται ιδιαίτερα για την εν λόγω μελέτη κυρίως μέσα από την ανάλυση του αντίκτυπου των σημαντικών διεθνών διοργανώσεων σε αυτή, που συνέβαλαν στη διαμόρφωση της ως πόλη-έκθεμα.

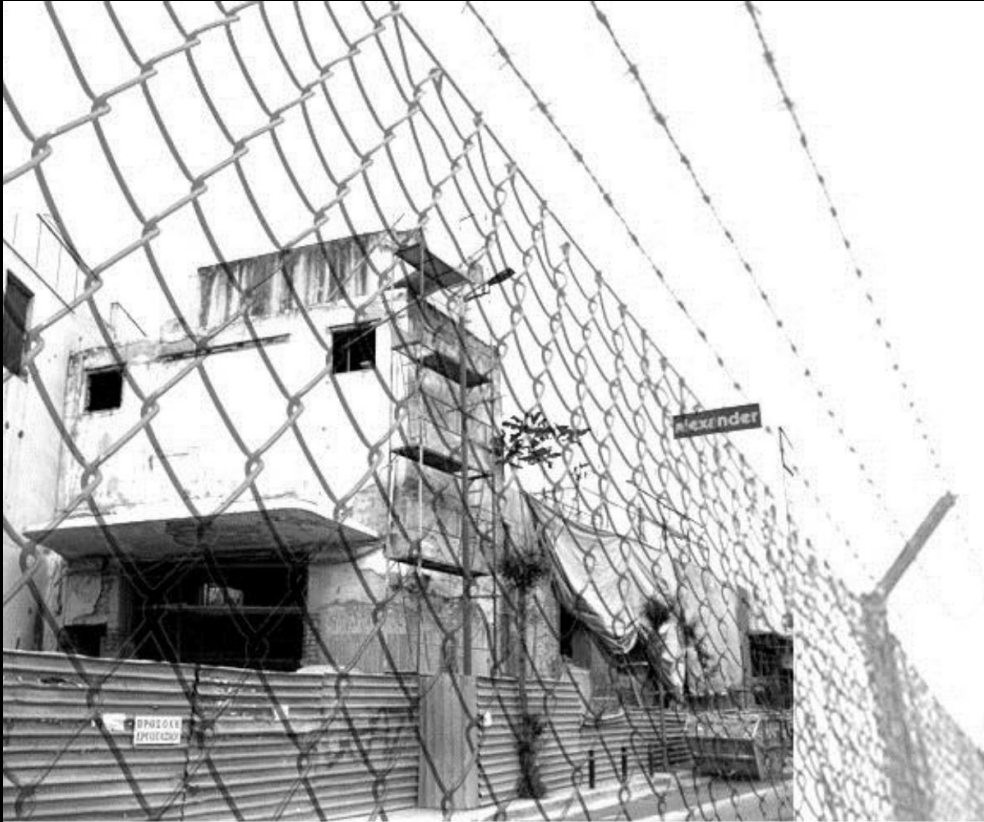
Αντικείμενο της ερευνητικής εργασίας αποτελούν τα αρχιτεκτονικά έργα και οι πολεοδομικές επεμβάσεις που υλοποιήθηκαν με αφορμή σημαντικές διεθνείς διοργανώσεις στο Παρίσι όπως οι Διεθνείς Εκθέσεις και οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Μελετώνται οι Διεθνείς Εκθέσεις του 1900, του 1925 και του 1937, και οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 1900, του 1924 και οι τελευταίοι του 2024 στην πόλη του Παρισιού, μέσα από σχέδια, φωτογραφίες και περιγραφές.

Τα ερευνητικά ερωτήματα τα οποία θα επιχειρήσει ανάμεσα σε άλλα να απαντήσει η εργασία είναι:
Ποιες από τις αστικές επεμβάσεις που μελετώνται στην παρούσα εργασία, καθόρισαν την εικόνα του σημερινού Παρισιού; Πως αυτό ερμηνεύεται σε σχέση με άλλες που δεν άφησαν ίχνη;
Εμφανίζεται ταύτιση στους κύριους στόχους των αστικών αναπλάσεων που έχουν υλοποιηθεί στο Παρίσι ανάμεσα στις Διεθνείς Εκθέσεις και τους Ολυμπιακούς Αγώνες;
Πως υποστήριξαν οι παραπάνω αναπλάσεις την δημιουργία της πόλης-έκθεμα;

Επιβλέπουσα : Αμαλία Κωτσάκη.

Σοφία Ρομπάκη

«Αρχιτεκτονικές και πολεοδομικές παρεμβάσεις κοινωνικού εξωραϊσμού της πόλης. Η περίπτωση του Μεταξουργείου»

*Αρχιτεκτονικές και πολεοδομικές παρεμβάσεις κοινωνικού
εξωραϊσμού της πόλης: Η περίπτωση του Μεταξουργείου*

Επιμέλεια: Σοφία Ρομπάκη

Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Αμαλία Κωτσάκη

Πολυτεχνείο Κρήτης

Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Δεκέμβριος 2025

Η παρούσα ερευνητική εργασία εξετάζει το φαινόμενο της αστικής ωραιοποίησης και τον τρόπο με τον οποίο αυτό διαμορφώνει την εικόνα της πόλης, μελετώντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα την περιοχή του Μεταξουργείου στην Αθήνα. Εστιάζει στους μηχανισμούς μέσω των οποίων ο αρχιτεκτονικός και πολεοδομικός σχεδιασμός συμβάλλει στη διαδικασία του κοινωνικού αποκλεισμού και στην απόκρυψη των «ανεπιθύμητων» κοινωνικών ομάδων.

Η ανάλυση βασίζεται σε θεωρητικά εργαλεία των Massey, Lefebvre, Foucault και Bauman, προκειμένου να αναδείξει τις έννοιες της αστικής καθαρ(ι)ότητας, των ετεροτοπιών και της εχθρικής αρχιτεκτονικής ως μηχανισμών επιβολής κοινωνικού ελέγχου και αναπαραγωγής των ανισοτήτων στον αστικό χώρο.

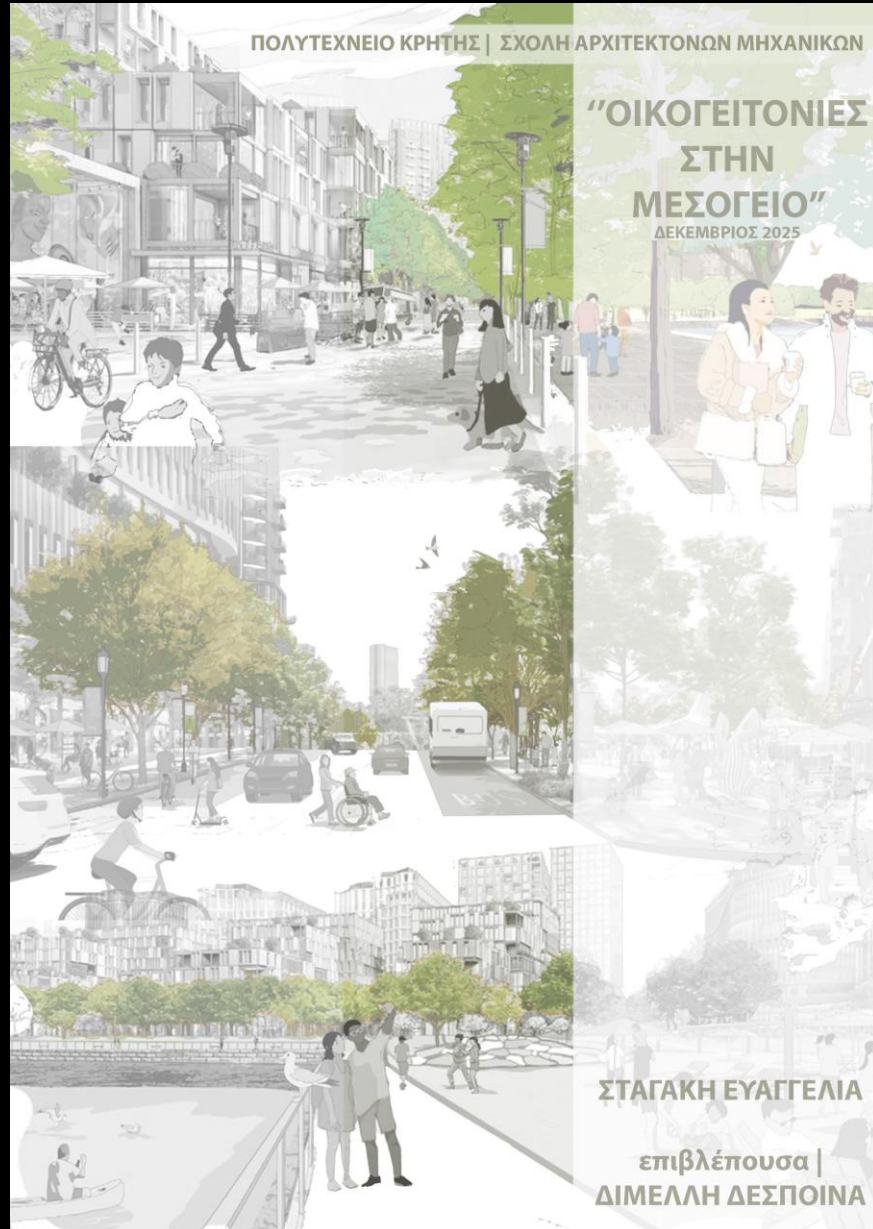
Στη συνέχεια, διερευνώνται δύο επιμέρους περιοχές του Μεταξουργείου, όπου οι πρακτικές αισθητικής «αναβάθμισης» καθίστανται ιδιαίτερα εμφανείς, αποκαλύπτοντας τη βίαιη διάσταση της αστικής ωραιοποίησης. Οι παρεμβάσεις αυτές, υπό το πρόσχημα της ασφάλειας και της καθαριότητας, προωθούν την εικόνα μιας «καθαρής» και ελκυστικής γειτονιάς, ενώ παράλληλα αποκλείουν τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες και μετασχηματίζουν τον δημόσιο χώρο σε πεδίο εκτοπισμού και ελέγχου.

Συμπερασματικά, η εργασία υποστηρίζει ότι η αισθητική αναβάθμιση της περιοχής συνιστά μορφή αισθητικής απόκρυψης των κοινωνικών ανισοτήτων, αναδεικνύοντας την ανάγκη για πολιτικές που θα αποκαθιστούν το δικαίωμα στην πόλη και θα διασφαλίζουν την ισότιμη πρόσβαση όλων στον δημόσιο χώρο

Επιβλέπουσα : Αμαλία Κωτσάκη.

Σταγάκη Ευαγγελία

«Οικογειτονιές στη Μεσόγειο»

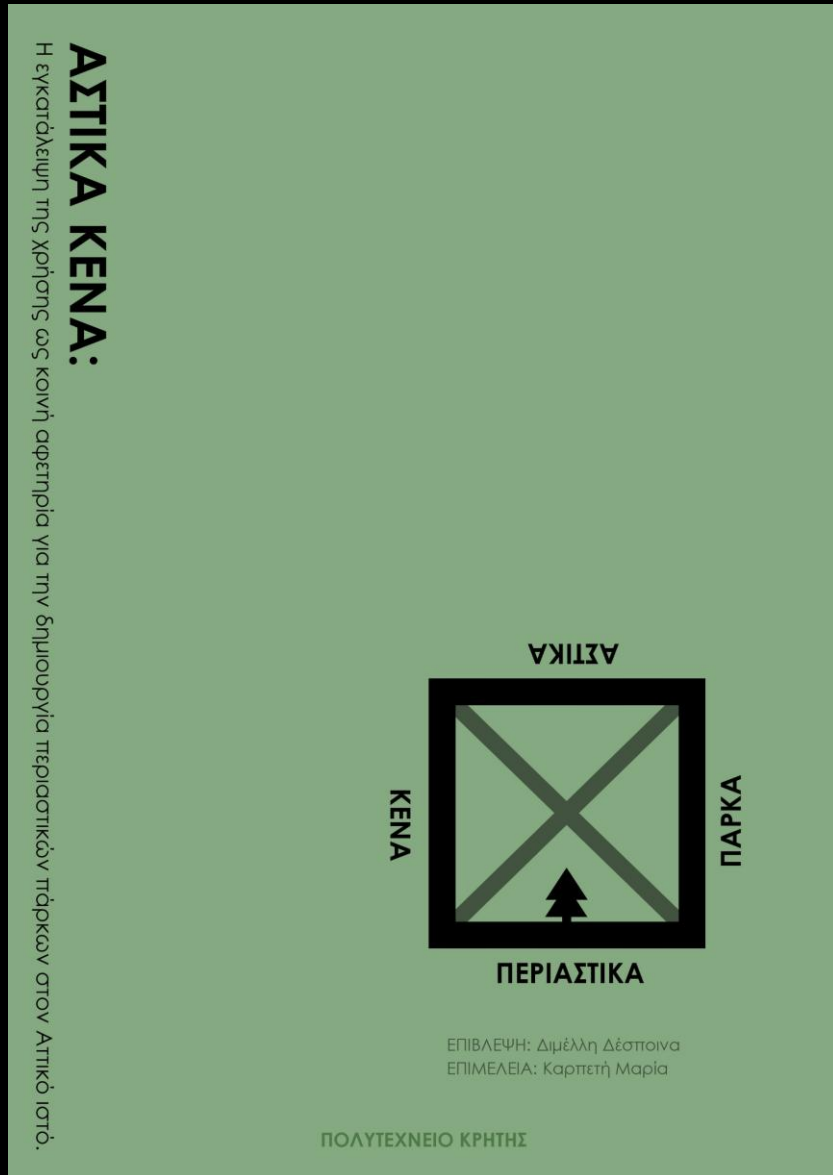

Οι οικογειτονιές στη μεσογειακή λεκάνη συνιστούν ένα καινοτόμο πρότυπο βιώσιμου αστικού σχεδιασμού, που ανταποκρίνεται στις πολυδιάστατες προκλήσεις της κλιματικής αλλαγής, της περιβαλλοντικής υποβάθμισης και της κοινωνικής αστικής αποσύνθεσης. Πρόκειται για οικιστικά σύνολα τα οποία ενσωματώνουν αρχές βιοκλιματικής αρχιτεκτονικής, κυκλικής οικονομίας και κοινωνικής αειφορίας, επιδιώκοντας μια ισόρροπη συνύπαρξη ανθρώπου, φύσης και αστικού χώρου. Η σχεδιαστική φιλοσοφία των οικογειτονιών βασίζεται στην προσαρμογή του αστικού ιστού στις ιδιαίτερες κλιματικές συνθήκες του μεσογειακού περιβάλλοντος – δηλαδή σε υψηλά επίπεδα ηλιακής ακτινοβολίας, εποχικές μεταβολές θερμοκρασίας και περιορισμένους υδατικούς πόρους. Στο πλαίσιο αυτό, δίνεται ιδιαίτερη έμφαση σε παθητικές τεχνικές θέρμανσης και ψύξης, όπως ο βέλτιστος προσανατολισμός κτιρίων, ο διαμπερής φυσικός αερισμός, η θερμική αδράνεια των υλικών και η χρήση σκιάστρων ή φυσικών φραγμών. Η ενσωμάτωση πράσινων υποδομών συμβάλλει στην ενίσχυση της μικροκλιματικής σταθερότητας. Παράλληλα, προωθείται η αποκεντρωμένη παραγωγή ενέργειας με αξιοποίηση ανανεώσιμων πηγών, ιδίως της ηλιακής και αιολικής, μέσω φωτοβολταϊκών εγκαταστάσεων και μικρών ανεμογεννητριών. Η ενεργειακή αυτάρκεια των οικογειτονιών υποστηρίζεται περαιτέρω από συστήματα αποθήκευσης ενέργειας, έξυπνες υποδομές διαχείρισης κατανάλωσης και τεχνολογίες ενεργειακής αποδοτικότητας σε κτιριακές μονάδες. Η περιβαλλοντική διάσταση συνδέεται άρρηκτα με την κοινωνική. Οι οικογειτονιές ενσωματώνουν αρχές κοινωνικής συνοχής και ένταξης, δημιουργώντας δημόσιους χώρους ανοιχτούς, προσβάσιμους και πολυλειτουργικούς, που ενθαρρύνουν την κοινοτική συνύπαρξη.

Επιβλέπουσα: Δέσποινα Διμέλλη

Μαρία Καρπέτη

«Αστικά Κενά: η εγκατάλειψη της χρήσης ως κοινή αφετηρία για την δημιουργία περιαστικών πάρκων στον Αττικό ιστό»

Στην παρούσα εργασία, μελετώνται εκτάσεις που στο παρελθόν είχαν μια άλλη χρήση, εγκαταλείφθηκαν και στην πορεία των χρόνων αναπτύχθηκαν ως πάρκα. Στο πρώτο κεφάλαιο της εργασίας παρατίθενται γενικά στοιχεία για το πράσινο, τις κατηγορίες του, τα οφέλη του και προτάσεις της Πολιτείας για την ανάπτυξή του. Στο δεύτερο κεφάλαιο πραγματοποιείται μια ιστορική αναδρομή για την διαμόρφωση των σημαντικότερων πάρκων της Αθήνας. Τέλος, στο τρίτο, τέταρτο και πέμπτο κεφάλαιο γίνεται εκτενής έρευνα των μελετών περίπτωσης. Οι μελέτες περίπτωσης που εξετάζονται είναι το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος που αποτελούσε τον Ιππόδρομο των Αθηναίων, το Άλσος Βεΐκου στο οποίο εκτελούνταν λατομικές δραστηριότητες και το Άλσος Αιγάλεω που λειτουργούσε ως πυριτιδοποιείο. Η έρευνα εστιάζει στην προηγούμενη χρήση κάθε χώρου, στη διαδικασία μετατροπής του σε πάρκο και στις σχεδιαστικές αρχές που τον χαρακτηρίζουν.

Επιβλέπουσα: Δέσποινα Διμέλλη

«Ο Τερματικός Σταθμός του Αεροδρομίου Λευκωσίας: Συλλογική Μνήμη και Αρχιτεκτονική Ταυτότητα»

Ο ΤΕΡΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΤΟΥ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ :
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Η παρούσα εργασία εξετάζει τον τερματικό σταθμό του Διεθνούς Αεροδρομίου Λευκωσίας, αναδεικνύοντας τη σημασία του τόσο σε αρχιτεκτονικό όσο και σε πολιτισμικό επίπεδο, ως αναπόσπαστο μέρος της σύγχρονης ιστορίας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Βασιζόμενη σε αρχειακό υλικό, ιστορικές πηγές και αρχιτεκτονική τεκμηρίωση, η μελέτη εστιάζει στη μορφολογία, την τυπολογία και τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν στον σχεδιασμό του κτιρίου. Παράλληλα, μελετάται η μετέπειτα εγκατάλειψη ως συνέπεια των γεγονότων του 1974 και η ανάδειξή του ως «χώρου μνήμης» λόγω της γεωπολιτικής του θέσης εντός της Πράσινης Γραμμής. Τέλος, το Διεθνές Αεροδρόμιο προσεγγίζεται όχι μόνο ως αρχιτεκτονικό έργο, αλλά και ως χώρος συμφιλίωσης και συνύπαρξης.

Επιβλέπων: Κλήμης Ασλανίδης

«Διαχείριση των οθωμανικών μνημείων θρησκευτικού χαρακτήρα της Μεσαιωνικής πόλης της Ρόδου στο πέρασμα του χρόνου»

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
2025

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΗΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΣΗΣΑΜΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

ΕΠΙΒΛΕΨΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ ΚΛΗΜΗΣ

Στην παρούσα εργασία παρουσιάζεται η αρχιτεκτονική εξέλιξη των Οθωμανικών θρησκευτικών μνημείων της Παλιάς Πόλης της Ρόδου, συνεξεταζόμενη με την ιστορική εξέλιξη της πορείας του τόπου και την εκάστοτε χρήση κάθε μνημείου. Έγινε διάκριση ανάμεσα στα θρησκευτικά δημόσια κτίρια που δημιουργήθηκαν εκ βάθρων κατά την περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας και στα εμβληματικά ιπποτικά και βυζαντινά μνημεία που άλλαξαν χρήση κατά την ίδια περίοδο. Η έρευνα εστιάστηκε στην περιοχή εντός των τειχών της Μεσαιωνικής πόλης της Ρόδου, η οποία μέχρι και σήμερα παρουσιάζει τη μεγαλύτερη έκταση σε αρχιτεκτονικές επεμβάσεις, αναστηλώσεις και συντηρήσεις. Αναλύονται η αρχιτεκτονική εξέλιξη καθενός μνημείου ξεχωριστά, καθώς και τα πρόσφατα έργα αποκατάστασης των Οθωμανικών μνημείων της Παλιάς Πόλης της Ρόδου. Γίνεται αναφορά στους παράγοντες που έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτή την αρχιτεκτονική εξέλιξη, καθώς και καταγράφεται η θέση του κάθε μνημείου στον αστικό ιστό. Τέλος, γίνεται μια περίληψη των πρόσφατων έργων αποκατάστασης και συντήρησης μέσα από αρχιτεκτονικά σχέδια, χαρακτηριστικές φωτογραφίες κατά τη διάρκεια των εργασιών, και φωτογραφίες της υφιστάμενης κατάστασης του μνημείου, στο βαθμό που αυτό είναι εφικτό, δεδομένης της περιορισμένης επισκεψιμότητας και των ιδιοκτησιακών και λοιπών ιδιαιτεροτήτων κάποιων μνημείων.

Επιβλέπων: Κλήμης Ασλανίδης

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο

β. Διάλογοι με το Πολιτιστικό Τοπίο

Διάλογος με την Πόλη και το Πολιτιστικό Τοπίο

β. Διάλογοι με το Πολιτιστικό Τοπίο

ΜΟΛΥΝΔΡΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ			Χαρτογραφώντας την αποξένωση: πώς ο νέος Έλληνας θα αγαπήσει ξανά τη θάλασσα	B1003	4.12.2025	10-11.00
ΚΟΥΣΤΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝ - ΜΑΡΝΕΛΛΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ			Από το δέντρο στο τοπίο και στον χώρο : Η ελιά ως πυρήνας Παραγωγής ~ Πολιτισμού ~ Αρχιτεκτονικής		4.12.2025	11-12.00
ΤΣΟΥΚΑΛΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ			Η Αέναη Σχέση Τόπου και Οίνου Οινοποιεία της Πάρου και το Αρχιτεκτονικό Βίωμα του Τόπου		4.12.2025	12-13.00

Μαριάννα Μολυνδρή

«Χαρτογραφώντας την αποξένωση: πώς ο νέος Έλληνας θα αγαπήσει ξανά τη θάλασσα»

χαρτογραφώντας την αποξένωση: πώς οι νέοι Έλληνες θα αγαπήσουν ξανά την θάλασσα;

η επιστροφή του αφηγήματος /
τομή στην αρχιτεκτονική, κοινωνία και ιστορία

Μολυνδρή Μαριάννα

πολυτεχνείο κρήτης
σχολή αρχιτεκτόνων μηχανικών
ερευνητική εργασία

Η εργασία μελετά σε βάθος την ρήξη της σχέσης του νέου Έλληνα με την θάλασσα. Σήμερα, η θάλασσα αποτελεί μια βιτρίνα και όχι ένα παράθυρο. Κύριος γνώμονας της μελέτης αποτελεί η ψυχογεωγραφία και με χαρτογραφήσεις, συνεντεύξεις, και εκτεταμένη έρευνα επιχειρεί να απαντήσει και να προτείνει μια νέα αφήγηση. Μέσα από ιστορική, κοινωνική, οικονομοπολιτική, ψυχολογική και χωρική προσέγγιση, αναλύεται το οξύμωρο του πώς η πιο κερδοφόρα οικονομία της χώρας δεν έχει ελληνικό δυναμικό εν πλω. Η αποξένωση από την ναυτοσύνη έχει πολλαπλά επίπεδα ανάγνωσης και καλεί τον νέο δει τα ναυτικά επαγγέλματα ως μέλλον και όχι ως θυσία. Κοινωνικά, η ναυτοσύνη έχει χάσει το κύρος και το συμβολικό της βάρος. Πολιτικά, απουσιάζει μια συνεκτική στρατηγική ανανέωσης του ναυτικού δυναμικού. Ψυχολογικά, οι αξίες της ασφάλειας και της κοινωνικότητας και συγκρούονται με την ναυτική ζωή. Η κρίση αυτή είναι, επομένως, κρίση ταυτότητας: ο Έλληνας αποξενώθηκε από το στοιχείο που τον διαμόρφωσε ιστορικά. Η επανασύνδεση με τη θάλασσα προϋποθέτει ένα νέο συντακτικό αρχιτεκτονικής και μια πολιτισμική πολιτική που θα την επανεντάξουν ενεργά στη συλλογική συνείδηση. Η αρχιτεκτονική μπορεί να γίνει το όχημα αυτής της αλλαγής, διαμορφώνοντας ένα νέο λεξιλόγιο με ψυχογεωγραφικά αποτυπώματα που σε αυτά η θάλασσα θα λειτουργεί ως ταυτότητα.

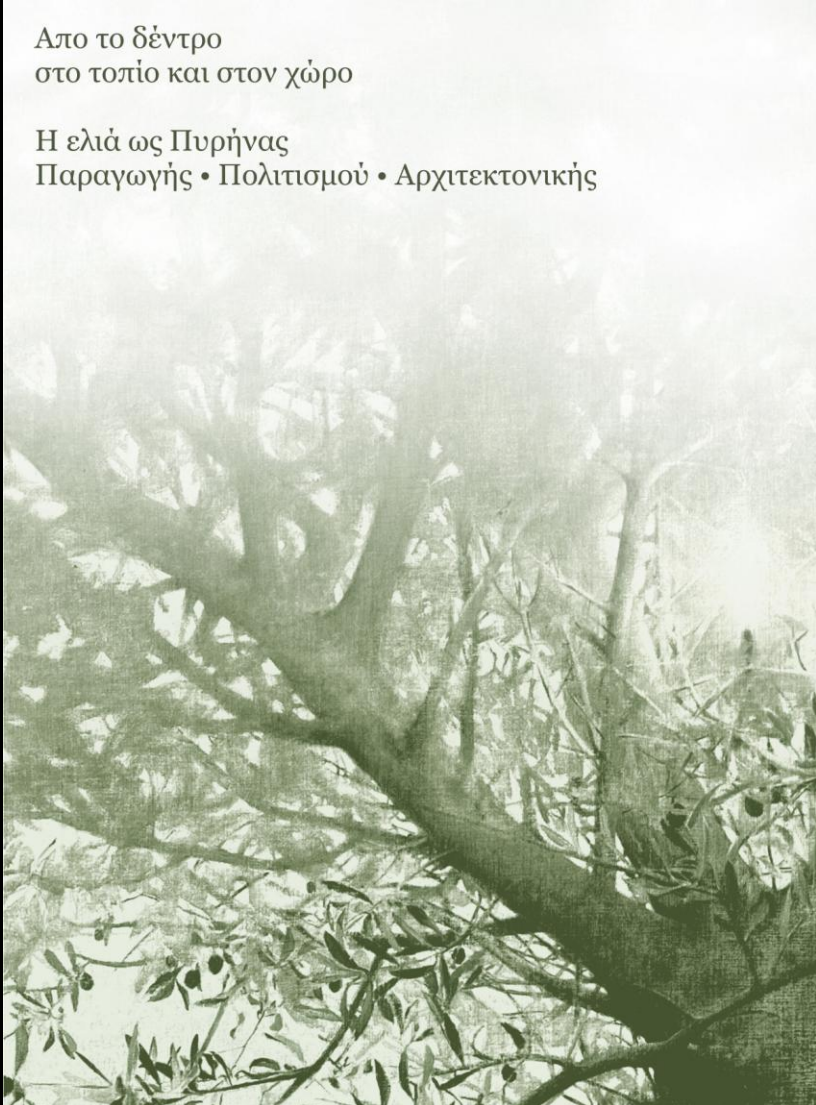
Επιβλέπουσα: Άννα Καραγιάννη

Σπύρος Κούστα & Στέφανος Μαρνέλλος

«Από το δέντρο στο τοπίο και στον χώρο : Η ελιά ως πυρήνας Παραγωγής - Πολιτισμού - Αρχιτεκτονικής»

Απο το δέντρο
στο τοπίο και στον χώρο

Η ελιά ως Πυρήνας
Παραγωγής • Πολιτισμού • Αρχιτεκτονικής

Η ελιά αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους πολιτισμικούς και παραγωγικούς άξονες της Μεσογείου. Η παρούσα εργασία με τίτλο «Από το δέντρο στο τοπίο και στον χώρο: Η ελιά ως πυρήνας παραγωγής – πολιτισμού και αρχιτεκτονικής» διερευνά την πολυδιάστατη σημασία της ελιάς από την αρχαιότητα έως σήμερα, εστιάζοντας στην ιστορική, κοινωνική, συμβολική και αρχιτεκτονική της διάσταση.

Αρχικά, εξετάζεται το ιστορικό και πολιτισμικό πλαίσιο της ελιάς, από την παρουσία της στη μυθολογία και τη χριστιανική παράδοση έως την εξέλιξη της ελαιοπαραγωγής σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους. Στη συνέχεια, αναλύεται ο ελαιώνας ως φυσικό και πολιτισμικό τοπίο, οι αναπαραστάσεις του στην τέχνη, αλλά και οι μετασχηματισμοί που υπέστη στο πέρασμα του χρόνου.

Η εργασία εστιάζει επίσης στις υλικές υποδομές που σχετίζονται με την παραγωγή του ελαιολάδου – από τις παραδοσιακές μεθόδους και τα ελαιοτριβεία έως τις σύγχρονες τεχνολογίες – και εξετάζει πώς αυτές επηρέασαν την αγροτική και βιομηχανική αρχιτεκτονική. Τέλος, παρουσιάζονται οι προοπτικές της ελιάς και του ελαιώνα στο πλαίσιο του αειφόρου σχεδιασμού και της σύγχρονης αξιοποίησης.

Συνολικά, η ελιά αναδεικνύεται όχι μόνο ως καλλιέργεια αλλά και ως θεμέλιο πολιτισμού, τοπίου και αρχιτεκτονικής, συνδέοντας το παρελθόν με το παρόν και το μέλλον των μεσογειακών κοινωνιών.

Επιβλέπων: Σπύρος Κακάβας

Παναγιώτα Τσουκαλά

«Η Αέναη Σχέση Τόπου και Οίνου Οινοποιεία της Πάρου και το Αρχιτεκτονικό Βίωμα του Τόπου»

Η Αέναη Σχέση Τόπου και Οίνου

Οινοποιεία της Πάρου
και το Αρχιτεκτονικό Βίωμα του Τόπου

Επιμέλεια : Παναγιώτα Τσουκαλά
Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Μανδαλάκη Μαρία

Χανιά 2025

Η παρούσα ερευνητική εργασία εξετάζει τη σύνδεση ανάμεσα στον τόπο, το αμπέλι, τον οίνο και την αρχιτεκτονική, μέσα από τη μελέτη των οινοποιείων στο κυκλαδικό, νησιωτικό περιβάλλον της Πάρου. Ειδικότερα, διερευνάται πώς οι χώροι της οινοπαραγωγής εναρμονίζονται με το τοπίο, διατηρώντας την πολιτιστική ταυτότητα και τις αρχές της τοπικής αρχιτεκτονικής, ενώ παράλληλα ενσωματώνουν σύγχρονες σχεδιαστικές προσεγγίσεις. Η επιλογή του νησιού βασίζεται όχι μόνο στα ιδιαίτερα γεωμορφολογικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά του, αλλά και σε προσωπικές μνήμες και βιώματα της ερευνήτριας, που προσδίδουν στο έργο έναν βιωματικό χαρακτήρα. Το θεωρητικό πλαίσιο της έρευνας βασίζεται στην έννοια του τόπου και του τοπίου, στη θεωρία του κριτικού τοπικισμού και στο πνεύμα του τόπου (genius loci). Παράλληλα, γίνεται αναφορά στην ιστορική εξέλιξη της αμπελοκαλλιέργειας και της οινοποιείας στην Πάρο. Η μεθοδολογία περιλαμβάνει βιβλιογραφική έρευνα, ιστορική αναδρομή, επιτόπια παρατήρηση και συνεντεύξεις με επαγγελματίες. Στόχος της εργασίας είναι να αναδείξει πώς η αρχιτεκτονική των οινοποιείων μπορεί να συνδέσει την παράδοση με το σύγχρονο σχεδιασμό, συμβάλλοντας στη διατήρηση της τοπικής ταυτότητας και την αειφορική ανάπτυξη του τόπου.

Επιβλέπουσα: Μαρία Μανδαλάκη

Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου

α. Διερευνήσεις του θεραπευτικού χώρου

β. Θεωρία του σχεδιασμού – «Διαμονές»

Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου

α. Διερευνήσεις του θεραπευτικού χώρου

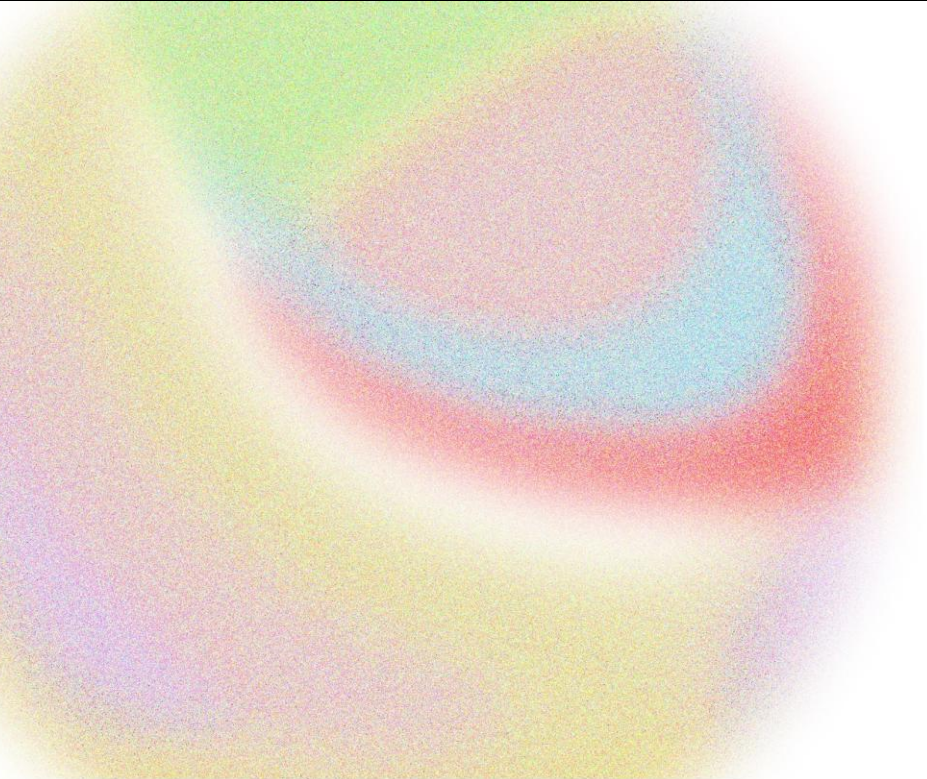
Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου

α. Διερευνήσεις του θεραπευτικού χώρου

ΝΥΚΤΑΡΗ ΔΗΜΗΤΡΑ-ΛΥΤΣΙΚΑ ΓΕΩΡΓΙΑ			Στοιχειοθετημένος Σχεδιασμός και Θεραπευτικό Περιβάλλον: Εφαρμογές στην Αρχιτεκτονική Υγειονομικών Εγκαταστάσεων	αιθουσα συνελευσεων	3.12.2025	10-11.00
ΤΖΕΛΕΠΗ ΜΑΡΙΑ-ANNA			Ο Ιαματικός Τουρισμός σε σχέση με τις υποδομές του		3.12.2925	11-12.00
ΚΟΥΝΑΛΑΚΗ ΕΡΙΚΑΙΤΗ			Τραύμα, θεραπεία και χώρος : η αρχιτεκτονική ως εργαλείο βιωματικής εμπειρίας		3.12.2025	12-13.00
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΟΦΡΩΝΙΟΥ			Φιλοξενία για όλους: η ένταξη ατόμων με αισθητηριακή αναπηρία στα ξενοδοχεία		3.12.2025	13-14.00

Γεωργία Λύτσικα & Δήμητρα Νύκταρη

«Στοιχειοθετημένος Σχεδιασμός και Θεραπευτικό Περιβάλλον: Εφαρμογές στην Αρχιτεκτονική Υγειονομικών Εγκαταστάσεων»

**Στοιχειοθετημένος Σχεδιασμός και Θεραπευτικό Περιβάλλον:
Εφαρμογές στην Αρχιτεκτονική Υγειονομικών Εγκαταστάσεων**

Λύτσικα Γεωργία & Νύκταρη Δήμητρα

Επιβλέπων Καθηγητής: Ιωάννης – Νίκος Τσάρας

Πολυτεχνείο Κρήτης - Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών - Ερευνητική Εργασία - Δεκέμβριος 2025

Η ερευνητική εργασία διερευνά τον ρόλο του στοιχειοθετημένου σχεδιασμού στην αρχιτεκτονική υγειονομικών εγκαταστάσεων, εστιάζοντας στη δημιουργία θεραπευτικών περιβαλλόντων που προάγουν την ανάρρωση των ασθενών και τη λειτουργικότητα των χώρων υγείας. Μέσα από θεωρητικές αναλύσεις, ιστορικές αναφορές και περιπτωσιολογικές μελέτες, αναδεικνύεται η στενή σύνδεση του δομημένου περιβάλλοντος με την ψυχολογική και σωματική ευεξία των χρηστών. Παράγοντες όπως ο φυσικός φωτισμός, ο αερισμός, ο έλεγχος θορύβου, ο χωρικός προσανατολισμός, τα υλικά, το χρώμα και η σχέση με τη φύση αξιολογούνται ως καθοριστικά στοιχεία στη βελτίωση της εμπειρίας ασθενών και προσωπικού. Η διεπιστημονική προσέγγιση, που συνδυάζει αρχιτεκτονική, περιβαλλοντική ψυχολογία και επιστήμες υγείας, αποδεικνύεται θεμελιώδης για τον σχεδιασμό αποτελεσματικών χώρων περίθαλψης, υπογραμμίζοντας τον καταλυτικό ρόλο της αρχιτεκτονικής στην ποιότητα της υγειονομικής φροντίδας.

Επιβλέπων: Γιάννης Νίκος Τσάρας

«Ο Ιαματικός Τουρισμός σε σχέση με τις υποδομές του»

Η παρούσα ερευνητική εργασία εξετάζει τον Ιαματικό Τουρισμό και τη σύνδεση του με τις υποδομές που τον υποστηρίζουν, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Βασικός στόχος, είναι η κατανόηση του τρόπου, με τον οποίο, οι υποδομές του επηρεάζουν τη λειτουργία και την ανάπτυξη του ιαματικού τουρισμού, αλλά και πως αυτές ανταποκρίνονται στις σύγχρονες απαιτήσεις. Μελετάται η εξέλιξη του ιαματικού τουρισμού, από την ιστορική του πορεία και εξετάζονται κέντρα και υποδομές με διαφορετικά χαρακτηριστικά. Επιπλέον, μελετάται και η λουτρική διαδικασία που ακολουθείται σε κάθε ένα και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί. Συμπερασματικά, μέσα από αυτά τα παραδείγματα, γίνεται η πλήρης κατανόηση, αλλά και σύγκριση, σχετικά με τις υποδομές αυτές και τη λειτουργία τους.

Ερिकाίτη Κουναλάκη

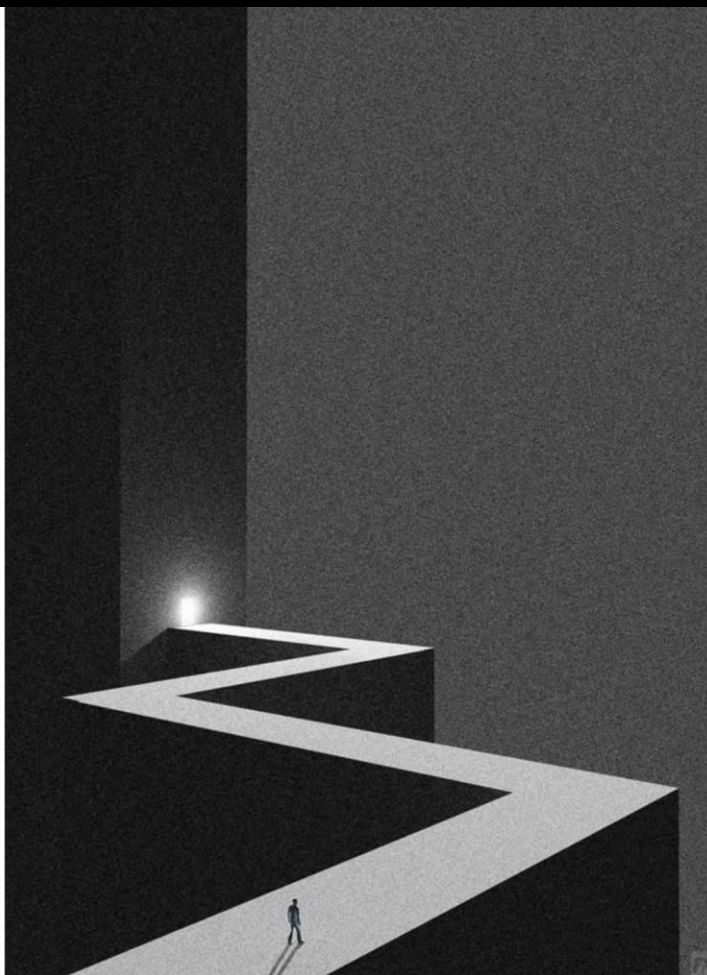
«Τραύμα, θεραπεία και χώρος : η αρχιτεκτονική ως εργαλείο βιωματικής εμπειρίας»

Φοιτήτρια : Κουναλάκη Ερिकाίτη

ΤΡΑΥΜΑ , ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΩΣ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΒΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

Επιβλέπουσα καθηγήτρια : Γεροπάντα Βασιλική

Η παρούσα ερευνητική εργασία αποτελεί ένα εγχείρημα διεπιστημονικής σύνδεσης της αρχιτεκτονικής με τη ψυχολογία. Κάθε αρχιτεκτονικό έργο, πέρα από τις λειτουργικές του ανάγκες, φέρει τη διάσταση της συγκινησιακής εμπειρίας. Η αρχιτεκτονική είναι ο τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος αφουγκράζεται το περιβάλλον και εγκαθίσταται σε αυτό. Σε μια εποχή όπου κυριαρχεί ο οπτικός εντυπωσιασμός και οι τεχνολογικές εφαρμογές έχουν αναδειχθεί σε ύψιστη αξία, είναι σημαντικό να αναγνωριστεί η βιωματική εμπειρία του χώρου και η αρχιτεκτονική ως μέσο έκφρασης της ανθρώπινης φύσης. Προκειμένου να γίνει αντιληπτό πως ο χώρος προκαλεί συναισθηματικές αντιδράσεις, επιχειρείται η πλήρης αποσαφήνιση της βιολογικής τους βάσης. Αναλύοντας τη νευρολογία των συναισθημάτων, δίνεται έμφαση στις έννοιες της ανθρώπινης «αίσθησης» και «αντίληψης». Επιπλέον, παρουσιάζονται διάφορες θεωρίες για τη σύνδεση σώματος και χώρου, με έμφαση στη φαινομενολογία και την έννοια της «ατμόσφαιρας». Στη παρούσα εργασία, αναλύονται χωρικά τα συναισθήματα του φόβου και της κάθαρσης, στο πλαίσιο ψυχοθεραπευτικών μεθόδων για την επώλωση τραυματικών εμπειριών. Τα παραδείγματα που επιλέγονται ως χωρική αποτύπωση των παραπάνω καταστάσεων είναι το Εβραϊκό Μουσείο στο Βερολίνο, το Palazzo della Civiltà Italiana στην Ιταλία, το Yad Vashem στο Ισραήλ και τα Maggie's Centers. Μέσω αυτής της ανάλυσης διαπιστώνεται πως η αρχιτεκτονική λειτουργεί ως μέσο αφύπνισης της ανθρώπινης συνείδησης.

Επιβλέπουσα: Βαλίνα Γεροπάντα

Ελένη – Κωνσταντίνα Γιαννακοπούλου & Άρτεμις Σοφρωνίου

«Φιλοξενία για όλους: Η ένταξη των ατόμων με αισθητηριακές αναπηρίες στα ξενοδοχεία»

Πολυτεχνείο Κρήτης
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Ερευνητική Εργασία

**Φιλοξενία για όλους:
Η ένταξη των ατόμων με αισθητηριακές
αναπηρίες στα ξενοδοχεία**

Φοιτήτριες: Γιαννακοπούλου Ελένη Κωνσταντίνα
Σωφρονίου Άρτεμις
Επιβλέπων Καθηγητής: Τσάρας Γιάννης-Νίκος
Δεκέμβριος 2025

Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι η διερεύνηση της προσβασιμότητας των ξενοδοχειακών μονάδων για άτομα με αισθητηριακές αναπηρίες, εστιάζοντας κυρίως στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν άτομα με μειωμένη όραση και ακοή κατά τη διαμονή τους. Παρά την ύπαρξη νομοθετικών ρυθμίσεων και προτύπων για την προσβασιμότητα, πολλές ξενοδοχειακές επιχειρήσεις εξακολουθούν να μην παρέχουν τις απαραίτητες υποδομές και υπηρεσίες για ισότιμη εμπειρία φιλοξενίας. Η ανάγκη για πλήρως προσβάσιμο τουρισμό καθίσταται όλο και πιο επιτακτική, καθώς, σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, τα άτομα με αναπηρία αντιπροσωπεύουν περίπου το 10–11% του παγκόσμιου πληθυσμού, ποσοστό που αναμένεται να αυξηθεί στο 17% έως το 2030.

Μέσα από τη μελέτη περίπτωσης του Lazart Hotel στη Θεσσαλονίκη, το οποίο αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα ελληνικής ξενοδοχειακής μονάδας με πολιτικές και υποδομές για άτομα με αισθητηριακές αναπηρίες, αναδεικνύονται οι καλές πρακτικές, αλλά και τα περιθώρια βελτίωσης στον τομέα της τουριστικής προσβασιμότητας. Τέλος, εξετάζεται ο ρόλος της τεχνολογίας, καθώς και η σημασία της ανθρωποκεντρικής προσέγγισης, ως συνδυαστικοί παράγοντες που μπορούν να εξασφαλίσουν μια ολοκληρωμένη, ισότιμη και ποιοτική εμπειρία φιλοξενίας για όλους.

Επιβλέπων: Γιάννης Νίκος Τσάρας

Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου

β. Θεωρία του σχεδιασμού – «Διαμονές»

Θεωρία και διερευνήσεις του αρχιτεκτονικού χώρου

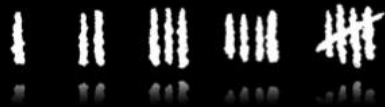
β. Θεωρία του σχεδιασμού – «Διαμονές»

ΑΣΗΜΙΝΑ ΕΙΡΗΝΗ-ΚΑΡΟΚΗ ΧΡΥΣΑΦΩ			Η αρχιτεκτονική των φυλακών - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩ	αιθ. Συνελευσεων	4.12.1025	10-11.00
ΑΠΕΡΑΘΙΤΗ ΜΑΡΙΑ - ΑΛΕΞΑΚΗ ΕΛΕΝΗ			ΜΙΚΡΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ		4.12.2025	11-12.00
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ			Το μοντέρνο δωμάτιο στη δεκαετία του '60 στην Ελλάδα- δέκα ξενοδοχεία και ένα μοτέλ		4.12.2025	12-13.00
ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ			Ο Χώρος Ανάμεσα Πολιτισμικά τοπία και χωρικές δυναμικές της Μεσογείου, το αρχιτεκτονικό παράδειγμα των Eduardo Souto de Moura και Josep Llinas.		4.12.2025	13-14.00
ΑΡΑΠΑΚΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ			Από την παράδοση στο σύγχρονο λαϊκό γούστο. Αναγνώσεις της σύγχρονης αρχιτεκτονικής παραγωγής.		4.12.2025	14-15.00

Ειρήνη Ασημίνα & Χρυσάφω Καρόκη

«Η αρχιτεκτονική των φυλακών: Η εξέλιξη του σχεδιασμού των ιδρυμάτων και οι επιπτώσεις του στον σωφρονισμό των εγκλείστων»

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ
ΦΥΛΑΚΩΝ

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ
ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ

Η ερευνητική εργασία εξετάζει τον ρόλο του σωφρονιστικού συστήματος στην ιστορική, κοινωνική και αρχιτεκτονική του διάσταση, εστιάζοντας στις συνθήκες κράτησης και τη σύνδεση τους με την ψυχική υγεία και την επανένταξη των κρατουμένων. Μελετά την εξέλιξη της φυλακής από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, εστιάζοντας στον μετασχηματισμό του σωφρονιστικού συστήματος και τη μετάβαση από την τιμωρία στην αναμόρφωση. Αναλύεται η διάκριση μεταξύ κλειστών και ανοιχτών σωφρονιστικών συστημάτων και οι επιπτώσεις τους στην επανένταξη των εγκλείστων.

Ειδική έμφαση δίνεται στη χωρική οργάνωση των φυλακών, το φυσικό φως, το χρώμα και τον αερισμό, καθώς και στον τρόπο που αυτά επηρεάζουν την ψυχική ευημερία των κρατουμένων. Μέσα από τη μελέτη πρότυπων σωφρονιστικών ιδρυμάτων της τελευταίας δεκαεπταετίας (όπως οι φυλακές Halden στη Νορβηγία, Storstrøm στη Δανία και Reykjavík στην Ισλανδία), αναδεικνύονται αρχιτεκτονικές στρατηγικές που ενισχύουν της ανθρωποκεντρικές στρατηγικές κράτησης και μειώνουν την επαναλαμβανόμενη παραβατικότητα.

Technical University of Crete
Πολυτεχνείο Κρήτης

Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Ερευνητική εργασία
Φοιτήτριες: Ασημίνα Ειρήνη & Καρόκη Χρυσάφω
Επιβλέπων καθηγητής Τσάρας Ιωάννης

Επιβλέπων: Γιάννης Νίκος Τσάρας

Ελένη Αλεξάκη & Μαρία Απεραθίτη

«Μικρή κατοικία ως σύγχρονη σχεδιαστική πρόκληση»

μικρή κατοικία
ως σύγχρονη σχεδιαστική πρόκληση

ερευνητική εργασία

Αλεξάκη Ελένη
Απεραθίτη Μαρένεια

επιβλέπων καθηγητής
Τσακαλάκης Δημήτριος

Πολυτεχνείο Κρήτης
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Χανιά 2025

Η παρούσα ερευνητική εργασία πραγματεύεται το ζήτημα της στέγασης και συγκεκριμένα της ελάχιστης κατοίκησης. Η ελάχιστη κατοικία, γνωστή και ως μικροκατοικία, είναι ένας τύπος στεγαστικής μονάδας που παρέχει τις βασικές ανέσεις που απαιτούνται για τη διαβίωση σε συμπαγή χώρο, ωστόσο μπορεί να διαφέρει ανάλογα με τους πολιτιστικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς παράγοντες. Οι μικρές κατοικίες όπως αποκαλύπτει η ιστορία έχουν επικρατήσει από τους προϊστορικούς χρόνους και συνεχίζουν να αποτελούν σημαντική πτυχή της σύγχρονης διαβίωσης. Αφορμή του θέματος αποτελεί η ολοένα αυξανόμενη ζήτηση κατοικιών οικονομικής και βιώσιμης στέγασης, ιδίως σε αστικές περιοχές, όπου ο χώρος είναι περιορισμένος. Επιπλέον αφορμή αποτελεί η μικρή κλίμακα, η οποία παρουσιάζεται ως μια σύγχρονη στεγαστική πρόκληση που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι αρχιτέκτονες. Το παρόν ερευνητικό πόνημα αποσκοπεί στο να κατανοήσουμε την σημασία της ελάχιστης διαβίωσης και των δυνατοτήτων που προσφέρει στην σύγχρονη εποχή. Τέλος, μέσω ανάλυσης παραδειγμάτων μικρών κατοικιών σε Ευρώπη και Ασία, έχει ως στόχο την μελέτη της αρχιτεκτονικής επίλυσης ως προς τις χωρικές ποιότητες, την ευρηματικότητα, την λειτουργικότητα και την βιωσιμότητα.

Επιβλέπων: Δημήτρης Τσακαλάκης

ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 60'

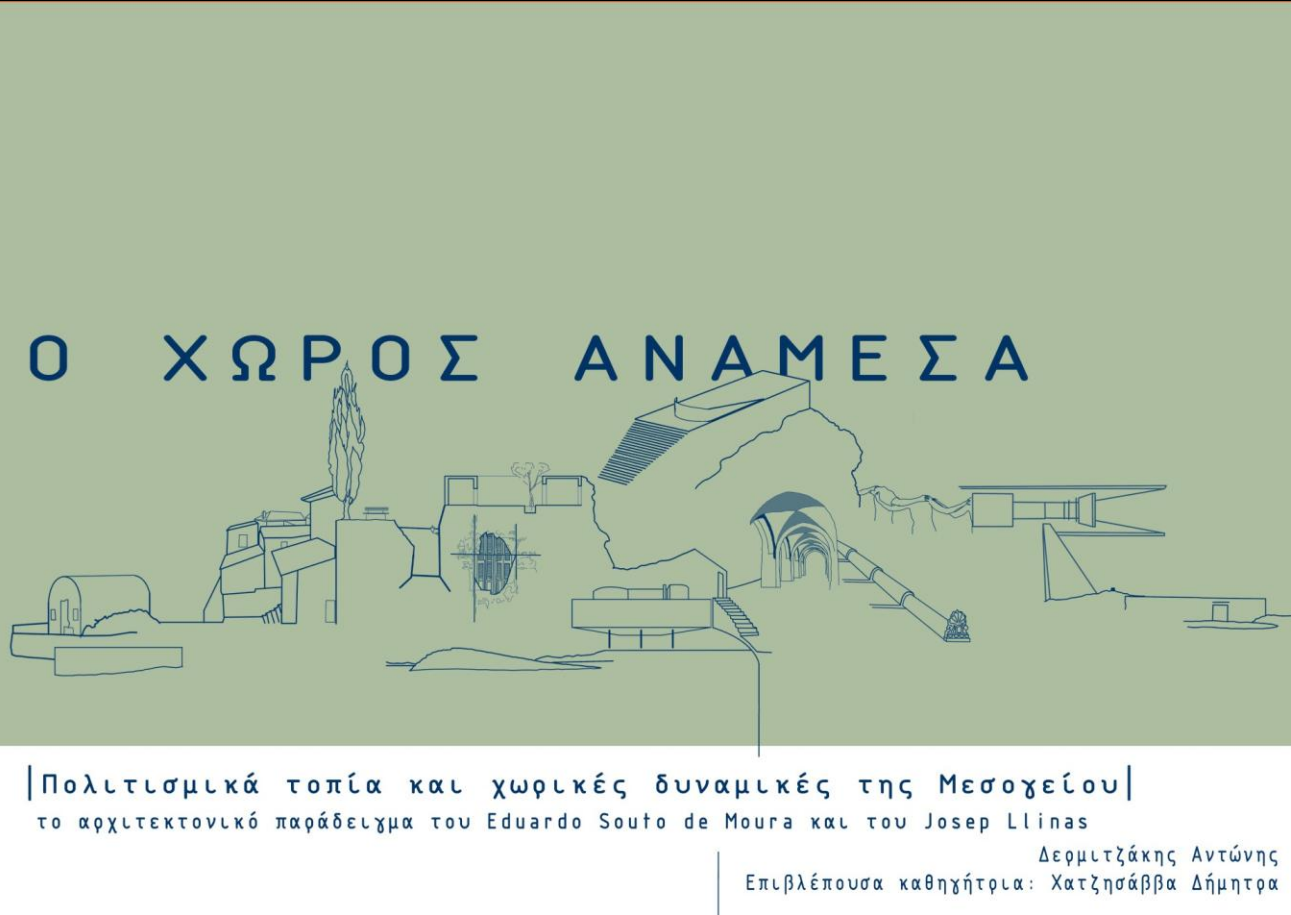
ερευνητική εργασία

Σκοπός της εργασίας είναι η διερεύνηση του τρόπου με τον οποίο η έννοια της νεωτερικότητας εκφράστηκε στον σχεδιασμό των δωματίων στα ελληνικά ξενοδοχεία κατά την περίοδο του μεταπολεμικού μοντερνισμού και συγκεκριμένα στο τέλος της δεκαετίας 1950 και τη δεκαετία 1960, με έμφαση στη μορφολογία, τα υλικά, και τις λειτουργικές αρχές που διαμόρφωσαν την ξενοδοχειακή εμπειρία στο πλαίσιο της εθνικής ανασυγκρότησης και του διεθνούς τουριστικού προτύπου.

Πιο συγκεκριμένα, επιχειρείται η ανάδειξη του εσωτερικού αρχιτεκτονικού χώρου ως ενός συνθετικού και συνολικού έργου – σε συνέχεια του εξωτερικού κελύφους του κτιρίου ή αυτόνομα από αυτό – και πάντοτε σε σχέση με τα επιμέρους στοιχεία που το απαρτίζουν (έπιπλα και αντικείμενα, υλικά και χρώματα, διάκοσμος και έργα τέχνης).

«Ο Χώρος Ανάμεσα | Πολιτισμικά τοπία και χωρικές δυναμικές της Μεσογείου, το αρχιτεκτονικό παράδειγμα των Eduardo Souto de Moura και Josep Llinas»

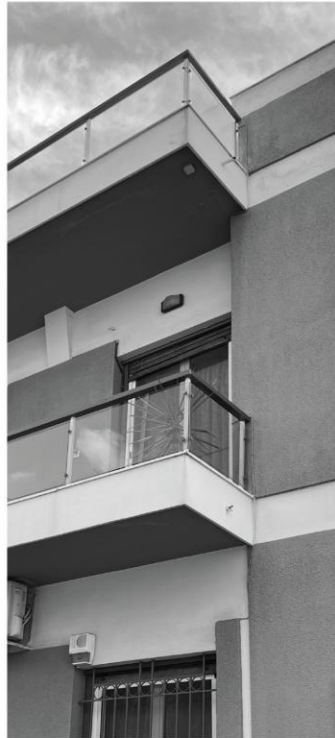
Η Μεσόγειος είναι ένας τόπος που δύσκολα μπορεί να οριστεί, ένα ετερόκλητο σύμπλεγμα γης, θάλασσας και παλίμψηστου των πολιτισμών που γεννήθηκαν, έδρασαν και παρήκμασαν στο ιδιόμορφο έδαφος της. Ένας τόπος, του οποίου η ενότητα δεν θεμελιώνεται τόσο στην ομοιομορφία των φυσικών και ανθρωπογενών της γνωρισμάτων, όσο στη μοιραία και συχνά ανεξήγητη συνύπαρξή τους στο πέρασμα των αιώνων, που αποτέλεσε και μέρος της ποιητικής ενός κοινού Μεσογειακού πνεύματος. Μέσα από την σταχυολόγηση των βασικών γεωφυσικών, πολιτισμικών αστικών και χωρικών της συνθετικών στοιχείων γίνεται μια προσπάθεια προσέγγισης αυτής της ιδιόμορφης ενότητας περιοχών με σκοπό να γίνει όσο το δυνατόν πιο κατανοητή η διαλεκτική μεταξύ τους και το αντίκρισμα που αποτυπώνει στον φακό των παλιότερων αλλά και των σημερινών μεσογειακών κοινωνιών. Παράλληλα, εξετάζονται τρία βασικά σύγχρονα μεσογειακά αρχιτεκτονικά κινήματα αλλά και το χαρακτηριστικό έργο δύο σημαντικών σύγχρονων αρχιτεκτόνων, του Eduardo Souto de Moura και Josep Llinas. Επιχειρείται η ερμηνεία των σύγχρονων μεταφράσεων της μεσογειακής χωρικής αντίληψης, για την οποία ο τόπος, ο άνθρωπος και η αρχιτεκτονική αποτελούν τρεις συνεχώς εξελισσόμενες και αλληλεξαρτώμενες έννοιες που οδηγούν στη διερεύνηση μιας νέας πρισματικής αντίληψης των χαρακτηριστικών της Μεσογειακότητας.

Επιβλέπουσα: Δήμητρα Χατζησάββα

Χριστίνα Αραπάκη

«Από την παράδοση στο σύγχρονο λαϊκό γούστο. Αναγνώσεις της σύγχρονης αρχιτεκτονικής παραγωγής»

Ερευνητική Εργασία
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΪΚΟ ΓΟΥΣΤΟ

Αναγνώσεις της σύγχρονης αρχιτεκτονικής παραγωγής

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΡΑΠΑΚΗ

Νοέμβριος
2025

Σκοπός της παρούσας ερευνητικής εργασίας είναι η διερεύνηση του αφηρημένου και μη οριοθετημένου όρου «λαϊκό», ως μέσο αναζήτησης της έννοιας του κατοικείν και της τοπικότητας στη σύγχρονη επώνυμη αρχιτεκτονική παραγωγή. Ανιχνεύονται οι εν λόγω αξίες, προκειμένου να αποσαφηνιστεί η ποιότητα της σύγχρονης αρχιτεκτονικής, ενώ εξετάζεται εάν η σχεδιαστική αμηχανία των αρχιτεκτόνων προκύπτει από το χάσμα τους με το «λαϊκό». Εντούτοις, το πεδίο του λαϊκού διαθέτει ένα ιδιαίτερα ευρύ φάσμα, χωρίς σαφή όρια που να το διακρίνουν από άλλα συναφή πεδία.

Προκειμένου η έρευνα να διεξαχθεί εντός συγκεκριμένου πλαισίου, επιχειρείται η προσέγγιση των συγγενικών εννοιών, με στόχο τη διεξοδική κατανόησή τους, καθώς αναφερόμαστε σε ορισμούς αλληλένδετους, αν και ενίοτε ανταγωνιστικούς μεταξύ τους. Στην περίπτωση μας, η έννοια του λαϊκού αφορά μορφολογικές εκφάνσεις που σχετίζονται με τις κοινότητες και τους τόπους τους. Ωστόσο, μέσω της παρούσας έρευνας αναδεικνύεται το λαϊκό από τη σκοπιά της συλλογικής μνήμης και του κατοικείν.

Σε τελικό στάδιο, το λαϊκό επαναπροσδιορίζεται υπό το πρίσμα της σύγχρονης συνθήκης και διακρίνεται σε δύο επιμέρους κατηγορίες: το «παραδοσιακό λαϊκό» και το «λαϊκό γούστο». Επιχειρείται η διερεύνηση των κοινών στοιχείων ανάμεσα στις δύο υποκατηγορίες και στη σύγχρονη επώνυμη αρχιτεκτονική παραγωγή, παρά τον ετερόκλητο χαρακτήρα τους.

Επιβλέπων: Νίκος Σκουτέλης

Διάλογος με την Τεχνολογία

α. Τεχνολογία μάθησης

β. Οικοδομική τεχνολογία και υλικά

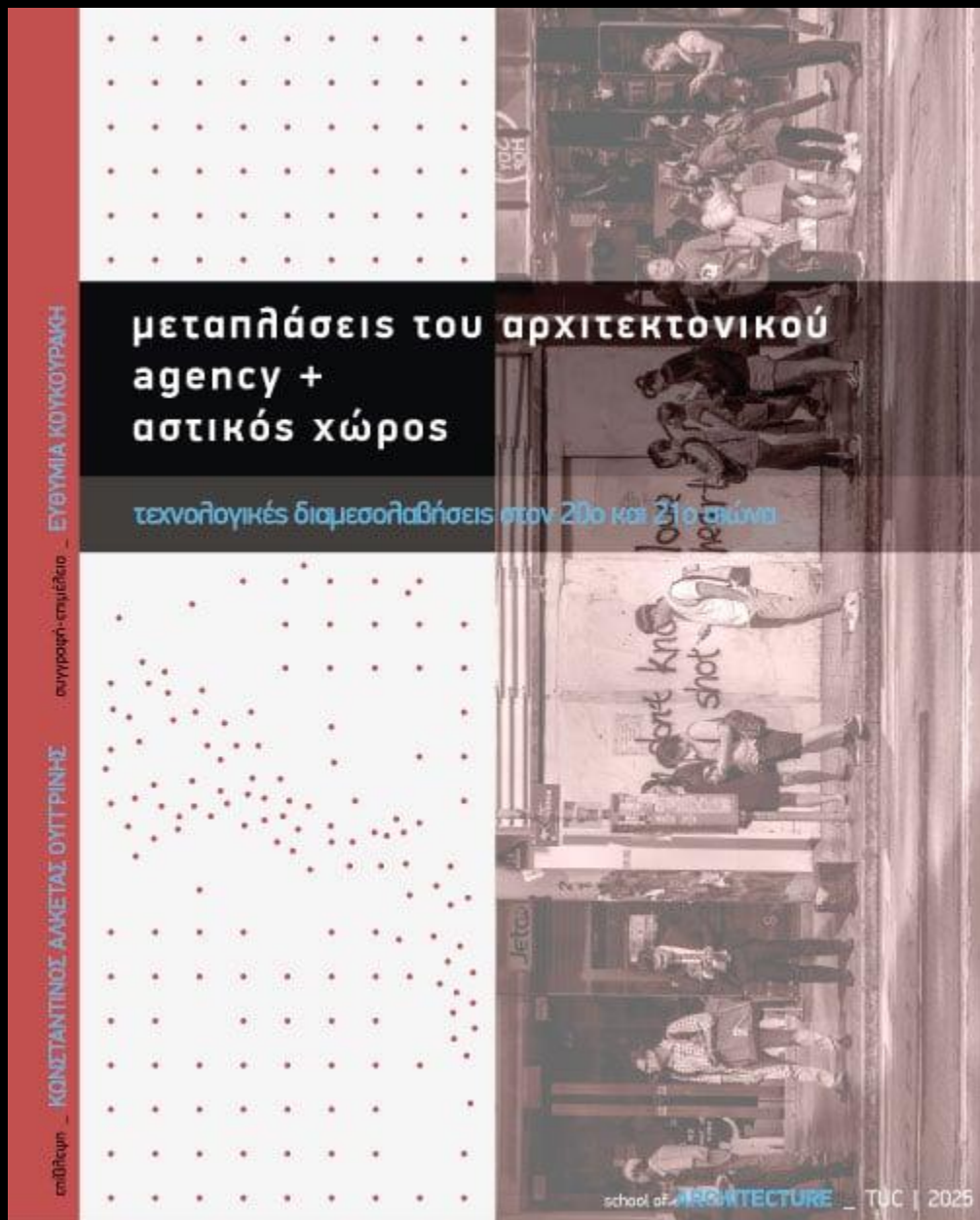
Διάλογος με την Τεχνολογία

α. Τεχνολογία μάθησης

Διάλογος με την Τεχνολογία

α. Τεχνολογία μάθησης

ΚΟΥΚΟΥΡΑΚΗ ΕΥΘΥΜΙΑ			Μεταπλάσεις του Αρχιτεκτονικού Agency και Αστικός Χώρος: Τεχνολογικές Διαμεσολαβήσεις στον 20ό και 21ο αιώνα.	σχεδιαστήριο 3 έτους	2.12.2025	10-11.00
ΙΕΡΩΝΥΜΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ			Από τον στατικό στον προσαρμοστικό σχεδιασμό πόλεων: Ο ρόλος της Τεχνητής Νοημοσύνης στον σχεδιασμό θερμικά άνετων πόλεων.		2.12.2025	11-12.00
ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ ΕΛΕΝΗ			MIND[e]SCAPES: Η νευροαντίληψη ως μέσο σύνθεσης μιας θεραπευτικής τοπολογίας		2.12.2025	12-13.00
ΚΛΕΙΔΟΥΧΑΚΗ ΜΑΡΙΑ			Η δυναμική δημιουργία με άψητη γη: διαδρομές και προοπτικές εφαρμογής του υλικού στην αρχιτεκτονική εκπαίδευση		2.12.2025	13-14.00

Η παρούσα Ερευνητική Εργασία διερευνά την έννοια του agency στο πεδίο της αρχιτεκτονικής, συναρτήσει των τεχνολογικών διαμεσολαβήσεων.

Εξετάζει πώς μεταπλάθεται το αρχιτεκτονικό agency ως προϊόν τεχνολογικών, πολιτισμικών, πολιτικών και θεσμικών συνθηκών στο ιστορικό τόξο του 20ού και 21ου αιώνα, με ιδιαίτερη έμφαση στον αστικό χώρο ως τόπο εφαρμογής, συμβολισμού και διαπραγμάτευσης αυτών των μεταπλάσεων.

Αναδεικνύει πώς οι σύγχρονες τάσεις αστισμού εγείρουν προκλήσεις αλλά και διαμορφώνουν προοπτικές για μια νέα προσέγγιση, προς μια δημοκρατική, συμπεριληπτική, και βιώσιμη κοινωνική παραγωγή του χώρου.

Σκοπός της εργασίας είναι να συμβάλει στον κριτικό επαναπροσδιορισμό του αρχιτεκτονικού ρόλου και να υποστηρίξει την ανάγκη για μια νέα ηθική και πολιτική του σχεδιασμού, για μια στάση ενσυνείδητης, υπεύθυνης και διδακτικής παρέμβασης, τεχνολογικά και κοινωνικά διαμεσολαβημένης, ικανής να ανταποκριθεί στις σύνθετες προκλήσεις του παρόντος και του μέλλοντος.

Επιβλέπων: Κωνσταντίνος –Αλκέτας Ουγγρίνης

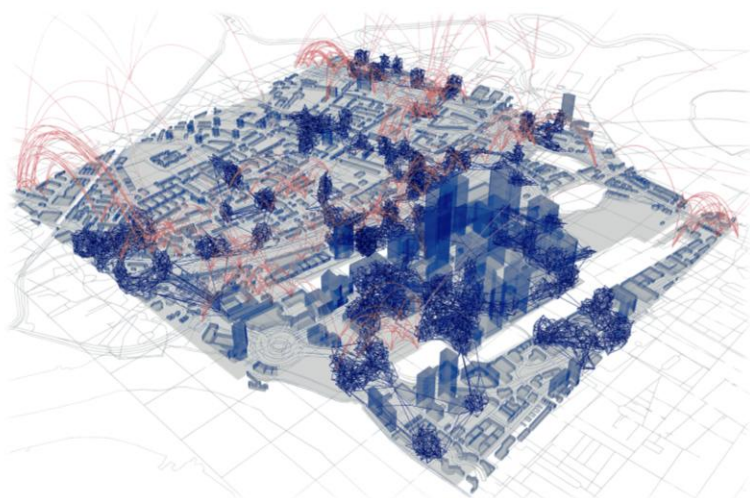
Ευαγγελία Ιερωνυμάκη

«Από τον στατικό στον προσαρμοστικό σχεδιασμό πόλεων:

Ο ρόλος της Τεχνητής Νοημοσύνης στον σχεδιασμό θερμικά άνετων πόλεων»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΟΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΠΟΛΕΩΝ

Ο ρόλος της Τεχνητής
Νοημοσύνης στον σχεδιασμό
θερμικά άνετων πόλεων

Επιμέλεια | Ιερωνυμάκη Ευαγγελία
Επιβλέπουσα | Γεροπάντα Βασιλική

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ | ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
Δεκέμβριος 2025

Η παρούσα ερευνητική εργασία διερευνά τον ρόλο της Τεχνητής Νοημοσύνης (TN) στον πολεοδομικό σχεδιασμό, εστιάζοντας στο πώς η ενσωμάτωσή της μπορεί να συμβάλλει στη δημιουργία θερμικά άνετων δημόσιων χώρων. Οι πόλεις, ως σύνθετα και διαρκώς εξελισσόμενα συστήματα με εντεινόμενες περιβαλλοντικές προκλήσεις, απαιτούν πλέον στρατηγικές σχεδιασμού βασισμένες σε δεδομένα, ικανές να προβλέπουν μεταβολές και να υποστηρίζουν προσαρμοστικές αποφάσεις. Η μελέτη εξετάζει πώς η TN μετασχηματίζει τον πολεοδομικό σχεδιασμό σε μια δυναμική, δεδομενοκεντρική και μαθαίνουσα διαδικασία, όπου ο σχεδιασμός εξελίσσεται συνεχώς μέσα από την αλληλεπίδραση με το περιβάλλον και τα δεδομένα του. Η μεθοδολογία βασίζεται σε βιβλιογραφική ανασκόπηση και ανάλυση μελετών περίπτωσης, όπως το Ψηφιακό Δίδυμο της Σιγκαπούρης, η εφαρμογή CoolWalks στη Βαρκελώνη και ο σχεδιασμός πάρκου μέσω Παραγωγικής TN στην Ταϊβάν. Από την έρευνα αναδεικνύεται η μετατόπιση του ρόλου του αρχιτέκτονα-πολεοδόμου, ο οποίος, από αποκλειστικός συντονιστής και υπεύθυνος του τελικού αποτελέσματος, εξελίσσεται σε μια γέφυρα ανάμεσα στην τεχνολογία και τον σχεδιασμό, μετατρέποντας τον σε κριτικό επιμελητή και ερμηνευτή των αποτελεσμάτων που παράγει η TN. Έτσι, ο σχεδιασμός καθίσταται ένα πεδίο πειραματισμού, όπου η τεχνολογία δεν αντικαθιστά τη δημιουργική σκέψη, αλλά την εμπλουτίζει, συμβάλλοντας σε μια βαθύτερη κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι πόλεις μπορούν να μαθαίνουν και να εξελίσσονται.

Επιβλέπουσα: Βαλίνα Γεροπάντα

«MIND[e]SCAPES: Η νευροαντίληψη ως μέσο σύνθεσης μιας θεραπευτικής τοπολογίας»

«

ANABOLH

Η παρούσα ερευνητική εργασία επιχειρεί στην δημιουργία σχεδιαστικών εργαλείων που μπορούν να συμβάλλουν στην σύνθεση μιας θεραπευτικής και κατευναστικής τοπολογίας. Η ερευνητική διαδικασία, με βασικό άξονα το ανθρώπινο αισθητηριακό σύστημα, εστιάζοντας στις αισθήσεις της αφής και της όσφρησης, βασίζεται σε μια διεπιστημονική προσέγγιση που αναλύει και συνδέει την γνωσιακή ψυχολογία και την νευροβιολογία με την αρχιτεκτονική.

Αρχικά αναλύονται τα επιμέρους επίπεδα της αντιληπτικής διαδικασίας, από την λήψη ερεθισμάτων μέσω των αισθητηριακών οργάνων, έως την επεξεργασία τους από το γνωσιακό σύστημα.

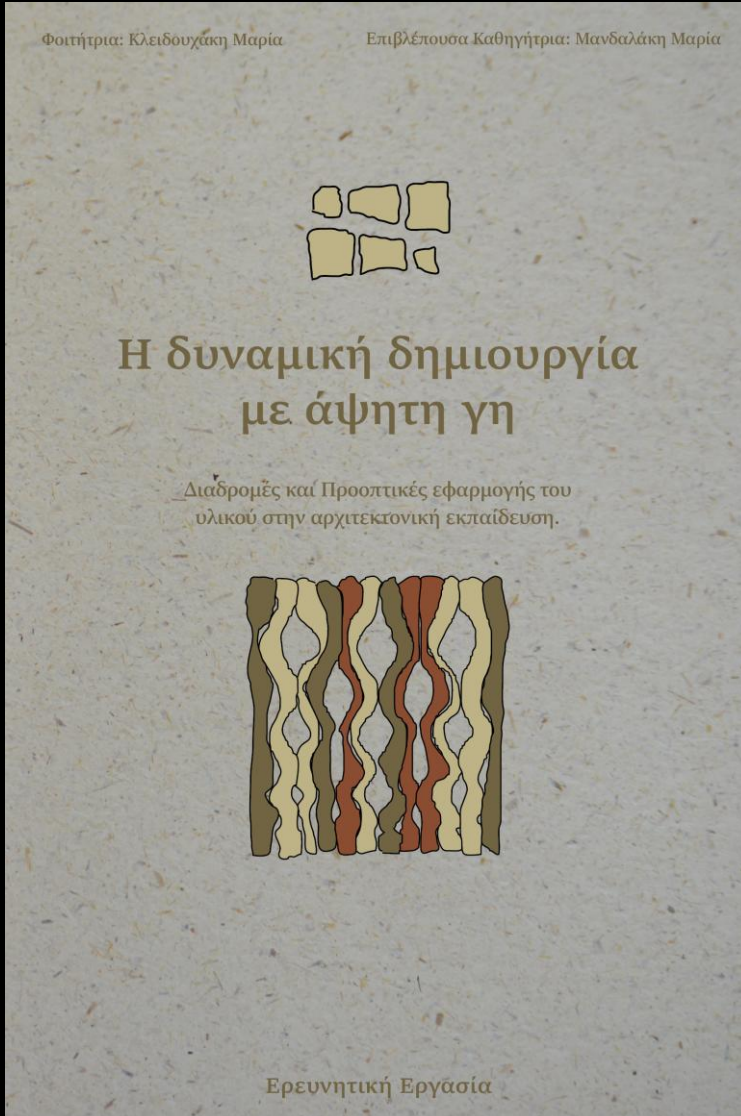
Στην συνέχεια επιχειρείται η κατανόηση του τρόπου με τον οποίο τα ερεθίσματα μεταφράζονται σε νευρικές και ορμονικές αποκρίσεις, και τον τρόπο επιρροής αυτών στην συναισθηματική και φυσιολογική κατάσταση του ατόμου. Στο πλαίσιο αυτό μελετώνται στοιχεία νευροαρχιτεκτονικής, τα οποία προσφέρονται ως γέφυρα μεταξύ των νευροεπιστημών και του αρχιτεκτονικού σχεδιασμού, επιτρέποντας την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο ο χώρος μπορεί να επέμβει και να ρυθμίσει τα συμπτώματα της αγχώδους διαταραχή μέσω της μορφής του.

Η σύνθεση των παραπάνω πεδίων οδηγεί στην ανάπτυξη σχεδιαστικών εργαλείων με αποτέλεσμα την εφαρμογή επιστημονικά τεκμηριωμένων παραμέτρων στον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό θεραπευτικών και ψυχοσωματικά υποστηρικτικών χώρων.

Μαρία Κλειδουχάκη

«Η δυναμική δημιουργία με άψητη γη.

Διαδρομές και Προοπτικές εφαρμογής του υλικού στην αρχιτεκτονική εκπαίδευση»

Η ακατέργαστη γη υπήρξε ένα από τα πρώτα διαθέσιμα δομικά υλικά που χρησιμοποιήθηκε από διαφορετικούς πολιτισμούς σε διαφορετικά πλάτη του ιστορικού χρόνου και χώρου. Με αναζητήσεις στον διεθνή χώρο, η παρούσα μελέτη εξετάζει τις κατά περιόδους διαδικασίες αναβίωσης της χωμάτινης αρχιτεκτονικής που κατάφεραν να διατηρήσουν το υλικό ζωντανό, εξασφαλίζοντας την ιστορική του συνέχεια. Κατόπιν διερευνάται η κορύφωση του ενδιαφέροντος στην χρήση της ωμής γης, όπως αυτό εκφράστηκε στις δυτικές κοινωνίες μετά την ενεργειακή κρίση στα μέσα του 1970. Τα αιτήματα περί κοινωνικής και περιβαλλοντικής δικαιοσύνης που αναδύθηκαν εκείνη την εποχή, υπήρξαν άρρηκτα συνδεδεμένα με την ανακάλυψη λησμονημένων πολιτισμών, με την έκρηξη των οικολογικών κινημάτων και με όλους τους οραματισμούς που αμφισβήτησαν τη δομή της βιομηχανοποιημένης κοινωνίας. Παράλληλα επιχειρείται η παρουσίαση αρχιτεκτονικών εκπαιδευτικών παραδειγμάτων που προέκυψαν από το ανανεωμένο ενδιαφέρον για το υλικό και έδωσαν προτεραιότητα στη μελέτη, στην εξέλιξη και στην ανάδειξη του, θέτοντας τα θεμέλια για τις σύγχρονες αναζητήσεις και θεωρήσεις. Κεντρικό ερώτημα της μελέτης παραμένει, κατά πόσο στην σύγχρονη εποχή, η παρουσία της ωμής γης στην αρχιτεκτονική εκπαίδευση μπορεί να αποδειχθεί ουσιαστική, συμβάλλοντας στον επαναπροσδιορισμό της αρχιτεκτονικής ως γνωσιακό αντικείμενο, προκειμένου αυτή να ανταποκρίνεται στις αναδυόμενες συνθήκες μεταβολών και αναζητήσεων;

Επιβλέπουσα: Μαρία Μανδαλάκη

Διάλογος με την Τεχνολογία

β. Οικοδομική τεχνολογία και υλικά

Διάλογος με την Τεχνολογία

β. Οικοδομική τεχνολογία και υλικά

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΑΚΗΣ ΛΕΑΝΔΡΟΣ – ΑΓΙΟΓΙΩΡΓΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ			Ανακύκλωση και επανάχρηση αποβλήτων σκυροδέματος για τη δημιουργία οικολογικών σκυροδεμάτων	B1004	3.12.2025	10-11.00
ΚΑΨΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΙΑ - ΑΒΡΑΜΙΔΟΥ ΑΝΝΑ			ΆΨΗΤΗ ΓΗ: Οι δυνατότητες δόμησης στο σύγχρονο αστικό ιστό		3.12.2025	11-12.00
ΒΛΑΧΟΔΗΜΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ			PERMACULTURE: ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ		3.12.2025	12-13.00

«Ανακύκλωση και επανάχρηση αποβλήτων σκυροδέματος για τη δημιουργία οικολογικών σκυροδεμάτων»

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ : ΜΑΡΑΒΕΛΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ-ΝΟΝΗ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΕΤΟΣ : ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΕΞΑΜΗΝΟ 2025-2026

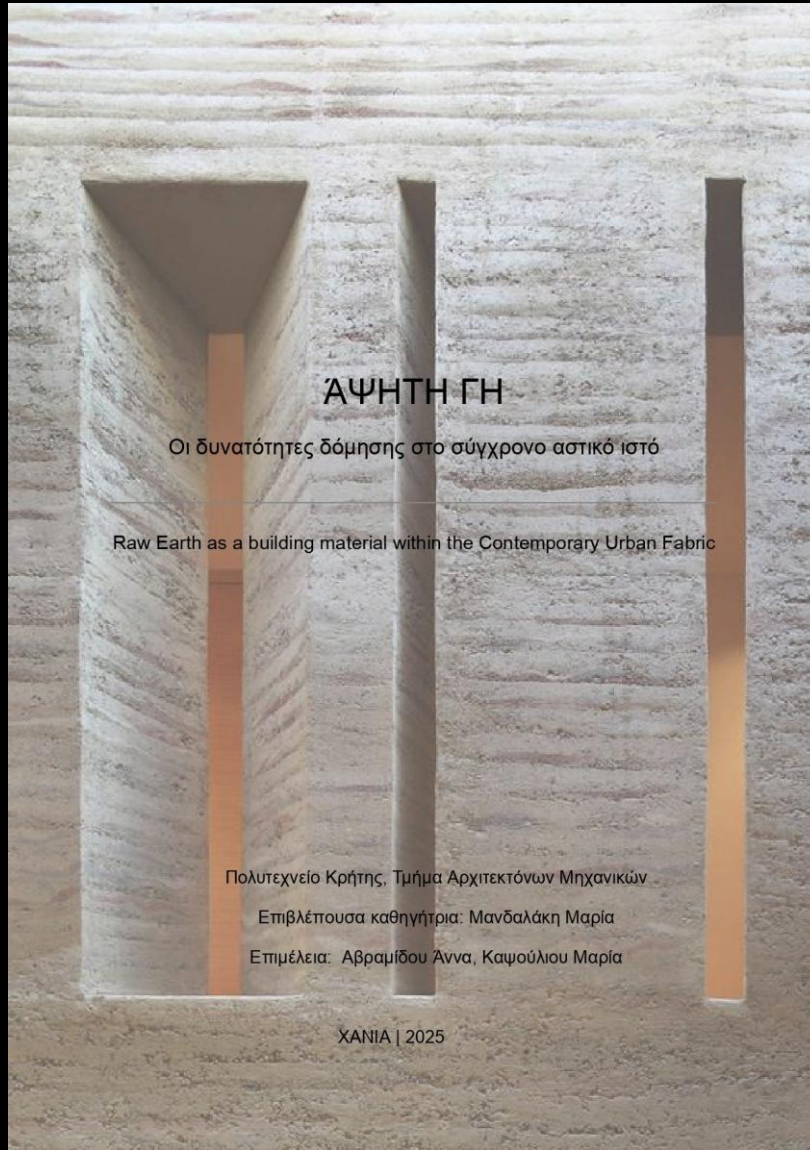
ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΧΡΗΣΗ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ ΣΚΥΡΟΔΕΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΚΥΡΟΔΕΜΑΤΩΝ

Η παρούσα ερευνητική εργασία πραγματεύεται σε θεωρητικό και πειραματικό επίπεδο τις δυνατότητες αξιοποίησης των Αποβλήτων Καταστροφών και Κατεδαφίσεων (Α.Κ.Κ.). Αρχικά αναλύθηκαν δεδομένα που αναφέρονται στη συνολική ποσότητα από ανακύκλωση Α.Κ.Κ., αλλά και δεδομένα που σχετίζονται με την εξόρυξη και παραγωγή φυσικών αδρανών σε παγκόσμιο, ευρωπαϊκό και εγχώριο επίπεδο. Με βάση αυτά τα στοιχεία μπορεί να γίνει μια καλύτερη κατανόηση των αναγκών των φυσικών αδρανών στον κατασκευαστικό τομέα και κατά πόσο καλύπτονται με ανακύκλωση και επανάχρηση των Α.Κ.Κ.. Πιο συγκεκριμένα για την Ελλάδα αναλύθηκαν και οι μονάδες εναλλακτικής διαχείρισης των συγκεκριμένων αποβλήτων. Στο τελευταίο κεφάλαιο του θεωρητικού σκέλους καταγράφηκαν τρόποι ανακύκλωσης και δυνατότητες επανάχρησης αποβλήτων κεραμικών, προϊόντων σκυροδέματος, διαφόρων τύπων πλαστικών, αλλά και μεικτών αποβλήτων από τις κατηγορίες που αναφέρθηκαν.

Για το πειραματικό σκέλος χρησιμοποιήθηκαν απόβλητα σκυροδέματος από επισκευές σε δομικά στοιχεία μιας πολυκατοικίας δομημένης την δεκαετία του 1970 σε παραθαλάσσια περιοχή του Ηρακλείου Κρήτης. Μέσω μελέτης βιβλιογραφίας δημιουργήθηκε η κατάλληλη διαδικασία επεξεργασίας, που μετατρέπει τα απόβλητα σκυροδέματος σε ανακυκλωμένα αδρανή έτοιμα για επανάχρηση. Στην συνέχεια τα ανακυκλωμένα αδρανή αντικατέστησαν ποσότητες φυσικών αδρανών (έως και 40%) για τη δημιουργία καινούργιων οικολογικών τσιμεντοκονιαμάτων-σκυροδεμάτων. Η εργασία κατέδειξε ότι οι αντοχές των τσιμεντοκονιαμάτων με ανακυκλωμένα αδρανή είναι κοντά με τις τιμές των αντιστοίχων τσιμεντοκονιαμάτων με αδρανή λατομικής άμμου παρόμοιας κοκκομετρίας. Παράλληλα εκπονήθηκαν σενάρια Ανάλυσης Κύκλου Ζωής (LCA) για την ίδια πολυκατοικία, με στόχο να εξακριβωθεί κατά πόσο τέτοιου είδους επεξεργασίες και επαναχρήσεις συμβάλλουν στη μείωση του περιβαλλοντικού αποτυπώματος στον κατασκευαστικό τομέα. Τα αποτελέσματα είναι σε συμφωνία με τα περιβαλλοντικά οφέλη που αποκομίζονται από παρόμοιες αντικαταστάσεις, χωρίς να υπολείπονται οι απαιτούμενες από τους κανονισμούς μηχανικές αντοχές.

«Άψητη γη: Οι δυνατότητες στο σύγχρονο αστικό ιστό»

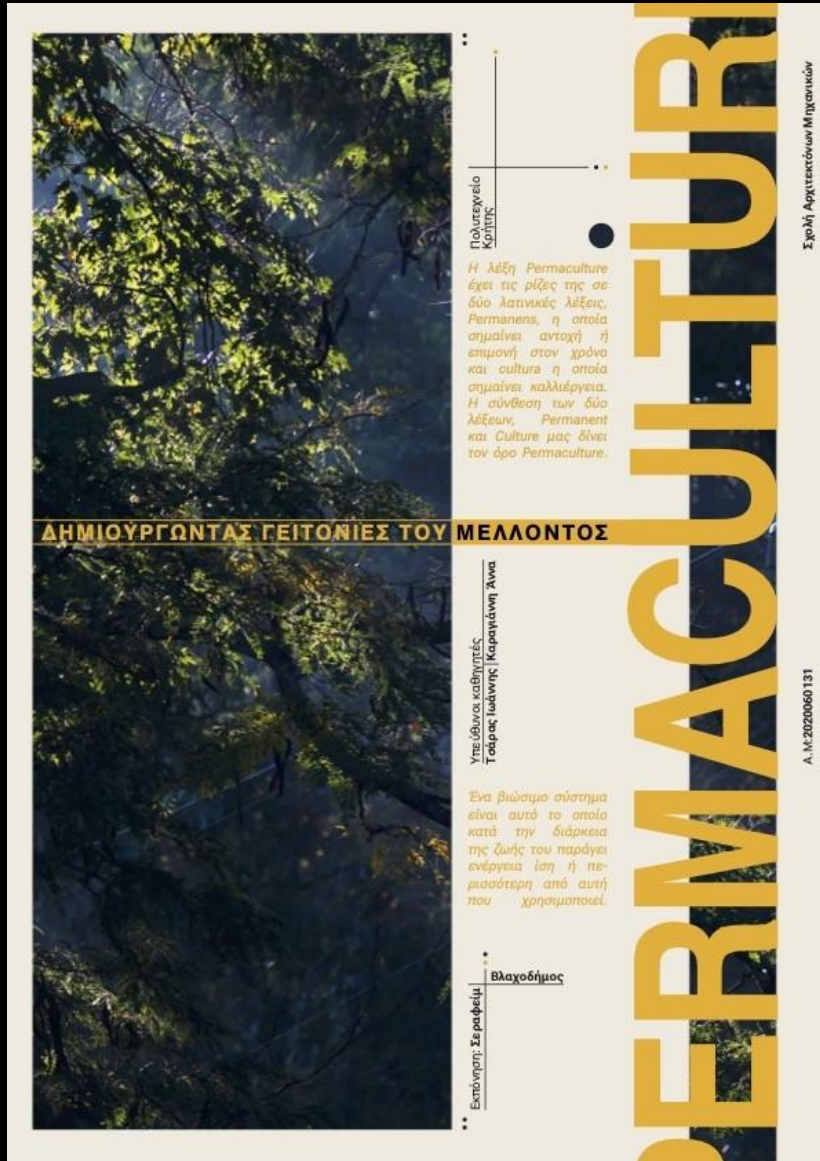
Η συνεχώς αυξανόμενη ανάγκη για κατοίκηση, σε συνδυασμό με τον υπερπληθυσμό στα αστικά κέντρα, περιορίζει και επιβαρύνει το φυσικό περιβάλλον. Η άναρχη οικιστική ανάπτυξη και η υπερβολική κατανάλωση πόρων οδηγούν σε σημαντικές επιβαρύνσεις του οικοσυστήματος, με άμεσες συνέπειες στην υγεία των ανθρώπων και στη συνολική υποβάθμιση της ποιότητας ζωής στον αστικό ιστό.

Αυτή η περιβαλλοντική κρίση έχει φέρει στο προσκήνιο την χρήση οικοδομικών υλικών, πιο φιλικών για το περιβάλλον που παράλληλα θα βελτιώνουν την ποιότητα της ζωής των ανθρώπων. Στο πλαίσιο αυτό, η άψητη γη επανέρχεται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος ως ένα υλικό που ακολουθεί τον άνθρωπο από τα πρώτα οικιστικά του βήματα και φαίνεται να έχει την δυνατότητα να προσαρμόζεται σε κάθε ανάγκη που προκύπτει την εκάστοτε εποχή.

Τα τελευταία χρόνια, η γήινη δόμηση ανθίζει συνεχώς με νέες εξελιγμένες τεχνικές και μεθόδους να ενισχύουν την ανθεκτικότητα του υλικού. Μέσα από την ανάλυση σύγχρονων παραδειγμάτων γίνεται εμφανές πώς μπορεί ένα “παραδοσιακό” υλικό μπορεί να ανταποκριθεί στις σύγχρονες απαιτήσεις σχεδιασμού, αλλά και στους γρήγορους ρυθμούς της πόλης.

Η χρήση της άψητης γης δείχνει πώς ένα βιώσιμο και ευέλικτο υλικό μπορεί να αποτελέσει καθοριστικό παράγοντα για την οικολογική αναγέννηση των αστικών περιοχών και να προάγει την ποιότητα ζωής στον αστικό χώρο.

«PERMACULTURE: Δημιουργώντας γειτονιές του μέλλοντος»

Η ερευνητική εργασία διερευνά την περμακουλτούρα ως ολιστικό πλαίσιο σχεδιασμού που συνδυάζει θεωρία και πράξη, αποδεικνύοντας τη συμβολή της στη βιωσιμότητα των τοπικών συστημάτων. Παρουσιάζονται οι αρχές, η ιστορική της εξέλιξη και η μεθοδολογική προσέγγιση που εφαρμόζεται σε επιλεγμένα παραδείγματα. Ο κήπος και τα συστήματα συλλογής βρόχινου νερού του Andrew Millison αναδεικνύουν την ενίσχυση της βιοποικιλότητας και της υδατικής αυτονομίας μέσω έξυπνου σχεδιασμού στεγών και δεξαμενών. Το Greening the Desert Project δείχνει πώς η αποκατάσταση άγονων εδαφών επιτυγχάνεται με αυλάκια, φυτεύσεις και οργανική κάλυψη που μειώνουν την εξάτμιση και αυξάνουν την αποδοτικότητα νερού. Το μοντέλο ζωοποίησης του Limestone Farm αποδεικνύει τη σημασία του χωρικού προσανατολισμού και των φυτεύσεων στη δημιουργία μικροκλιμάτων και ανθεκτικών συστημάτων. Παράλληλα, το Eco Machine του Omega Institute παρουσιάζει ένα παράδειγμα φυσικής επεξεργασίας λυμάτων μέσω σταδίων καθίζησης, αναερόβιας επεξεργασίας και υγροβιοτόπων για ασφαλή επαναχρησιμοποίηση νερού. Συνολικά, αποδεικνύεται ότι η περμακουλτούρα μπορεί να μειώσει την κατανάλωση πόσιμου νερού, να περιορίσει εκπομπές και μεταφορές τροφίμων, και να αποκαταστήσει το έδαφος, ενισχύοντας τη βιοποικιλότητα και την ευημερία του πλανήτη.